

Semih Erelvanlı

Bebek Arabasında Ayvalar

Öykü

EVRENSEL
BASIM
YAYIN

EVRENSEL

BASIM YAYIN

Semih Erelvanlı

bebek arabasında ayvalar

öykü

DOĞA BASIN YAYIN
Dağıtım Ticaret Limited Şirketi
Tarlabaşı Blv. Kamerhatun Mah. Alhatun Sk. No: 25 Beyoğlu / İstanbul
T: 0212 255 25 46 F: 0212 255 25 87
www.evrenselbasim.com - info@evrenselbasim.com

Evrensel Basım Yayın **554**
Bebek Arabasında Ayvalar: Semih Erelvanlı

Genel Kapak Tasarım: **Savaş Çekiç**
Kapak Uygulama: **Devrim Koçlan**
Kapak Fotoğrafı: **Semih Erelvanlı**

ISBN 978-605-4834-50-1
© Evrensel Basım Yayın **2014** - Sertifika No: **11015**

Birinci Basım **Ocak 2014** • İstanbul

Baskı: Ezgi Matbaacılık Tekstil Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cd. Altay Sok. No: 14 Yenibosna / İstanbul • Sertifika No: 12142
T: 0212 452 23 02 - www.ezgimatbaa.net

bebek arabasında ayvalar

İÇİNDEKİLER

Ayva 11
Yunus 13
İçimdeki Şeytan 22
Berat 23
Çember 25
Berber Aynasında 26
Bedel 28
Kapı Zili 29
Sütlaç 31
Çişli Ayşe ve Arkadaşları 33
Çişli Ayşe'yim Ben! 34
Kahraman ve Şıpsevdi Rıza'yım Ben 35
Fırlamanın Allah'ı Mesut'un Aklı 36
Fidan Boylu Aysel 37
Yakup 38
Sait'in Dünyası 39
Hazret-i Allah ile Hasbihâl 41
Kapan'ın Elinde Kalır 43
Demir Leblebi Yutkunuyorum/Ethem'in (e) Hali 45
Kanun ve Teklifleri 49
Esmer Kuzular Köyü 51
Beyaz Mont 55
!Hayat İşte 61
Çingene 63
Paylaşılamayan Memeler 65
Fenomenullah 67
Uykum Kaçtı. 70
Fermuar-Aşağı 72
Fermuar-Yukarı 73
Kusursuz Çizgi 74
Bakla 76

Sekiz Günde Her Şey Olabilir 81
Dikiş Kutusu 83
Kedi 84
Alfabe 85
Mutluluk Halkaları 86
Özgür MeMeler 87
,. 89
Sana Dönüşüm (Pamuk Prenses'in Son Demleri) 91

Ayvaların sarısını çoğaltan
Melek Özlem Sezer'e

Ayva

Kaldırımın kenarına vuruyorsun. Süt sağıyorsun sanki. Emiyorsun. Isırıyorsun. Tanesi yetmiş beş kuruş. Sarışın, inatçı ayvalar. Tüylerini sildiğin bez, rengini çok önce unutturmuş. Bebek arabasının içinde yuvarlanan ayvAcıklar. Nasıl da parlıyorlar sokak lambası altında.

Seviyorum ayVAları.

Nefret ediyorum AyValardan.

Önlük ceplerinden fırlayan buruşuk beşlikler, kirli onluklar utancını satın alıyor. Bir ucu diğerine bağlayıp kendi içine sarkıyorsun. Karanlık. Okul çıkışı ne diye oyalanıyorsunuz, gitsenize evinize, birazdan Şirinler başlar, sonra Tenten, koşturun, ayVayla karın mı doyarmış, domatesli pilav, etli bezelye sizi bekliyordur, hadi canım, amma uyuşuk tavuklarsınız, arabanın önünden çekilin bari, açın yolu, bırakın da gideyim, dede bırak da gideyim, hiç değilse üç-beş meşe kazanayım mahallede, annem duymasın ama,

"Koca adam oldun artık, sokakta oynama çağını çoktan geçtin,"

ortaokula geçince bir de aYvA satma çağına geçmişim, bir AYVa kaç meşe eder ki, yeşil mi sarı mı mor mu küçük mü büyük mü mika mı cam mı, bir abonman bileti iki aYvacık eder onu biliyorum, ama otobüse binmesem daha iyi değil mi, okula yürürken ellerim çatlıyorsa n'olmuş, terzinin önünde durak yok ki, o şuh kahkahalı kızı bir daha göremezsem…

"Konuşsana oğlum öğretmenhanımla. Valla yemek yerken görmesem, Allah muhafaza, dilini yuttu diyecem ya."

İnsan başkalarıyla ne konuşur ki?

“Üç AYVA versene, iyisinden olsun, hah, onun eziği kıvamında.”

“Maşallah hacıdayı, torununun gözleri ne koyu kahveymiş öyle.”

Kaç çeşit göz rengi olur insanların?

“Yirmi beş kuruş daha lütfen.”

AYvAyı soyamazsın, soymamalısın sokak ortasında, o cilveli kız gibi çıplak…

“Ayol geçen ay elli kuruştu bu meret, ne ara zam geldi?”

AYvacıkların parası anneciğin kumbarasına. E ruju var, rimeli var, fönü, manikürü, hepsi; oooo çok AyvA eder, benim futbol topumsa otuz AyVA.

Seviyorum aYVaları, nefret ediyorum aYVAlardan.

Yunus

Doğum lekesidir baba
Yaş almakla yıkadım zannedilir
Melek Özlem Sezer

I

Oldum olası nefret etmişimdir "yunus" adından. Neredeyse dört "u" barındırdığı için.

ya da

Kimileyin uçurumu besleyen bir nehrin uğultusunu, bazen o yaralı kurdun uluyuşunu, ama her zaman kilidi paslı mahzende bir uçurtmanın unutuluşunu çağrıştırdığı için.

II

Benim tanıdığım esmer bir Yunus'tu. Yaşamını kaslarıyla eğip büken bir adam. Yorgun evlerin arasında, Atlas'ın kollarıyla gökyüzünü taşırmışçasına dolaşırdı. Gün batar batmaz pencerelere üşüşürdü güngörmüş komşuları. Yunus'un boyundan bosundan, elmacık kemiğine kadar inen yarasının kıvrımından fısıldaşmaya can atarlardı. Ateşli tazelerin kıpır kıpır derdiyse, yapraklardaki sonbahar sarısının çabucak alevlenip Yunus'un kömür gözlerindeki kızıla dönüşmesiydi.

Kışları kar bulutlarının uğramadığı o liman şehrine bazen öyle soğuklar çökerdi ki, alışkın olmayan bedenler sıtmaya tutulmuşa benzerdi. İşte böyle zamanlarda, uzun paltosunu savuran lodosun içinden çıkar gelirdi Yunus. Nerden bulduğuna kimsenin akıl sır erdiremediği saflıkta kömürlerle. Döküm sobalar tek bir büyücek parçayla kireç duvarlardaki kilimleri terletir, ceylanlar *an önce* sevişmiş gibi ışıldardı.

Ama benim belleğime olur olmaz çullanan, perde gölgelerine meraklı bekçi Erdoğan'ın bile parkasının altında zangır zangır titrediği o kıştı. Yunus, tüm Tepecik halkının hayır duasını almıştı yine.

Bu kez karısı hariç. Kerhane dâhil.

Halesiz tekdüze dolunay ışığında bol çocuklu, siyah karanfil şalvarlı Çingene; Yunus'un hem geleceğini, hem aklını okumuş çamurlu küresinde. Yunus demir kapının ardına ellişer kiloluk torbaları yığarken, Tepecik Kerhanesi'nin biricik yeşil gözlü orospusuyla muhabbeti uzattıkça uzatmış. Haliyle ciğerinin kuytusuna kadar bütün bedeni ayaz kesmiş.

Zatürreye tutulmamak için her yol mübahtır ne olsa. Soluğu çilek perdeli odaların birinde alıp, bir güzel sığınmış iri memelerin ateşine. Devrimci özentisi bıyığındaki buzlar boynundan göğsüne erirken, dedikodular dakikasında kanat çırparak havalanmış.

Yunus'un on dokuzluk körpe karısı karnında otlayan sıpaya aldırmamış, toplamış sıska bavulunu. Bahçenin göbeğindeki incir ağacının köküne okkalısından bir avuç beddua gömüp, geniş avlulu baba evine dönmüş. Sıpası doğduğunda, Yunus'a hastane kapısından içeri adım bile attırmamış.

Son kerahet vaktinden yatsıya kadar içindeki buluta dalıp çıktıkça, "Olsun ulen," diyerek kadehin dibini masaya vururmuş Yunus. "Delikanlı adam öyle bir gece için evinin çatısını da, direğini de satabilmeli arkadaş."

Meyhanenin alayı Yunus'un nefti gözlü orospuda ne bulduğuna kafa patlatırken, şişe içinden yüzlerce şişe geçirmiş.

"Erkek dediğin, anası yaşındaki yağ fıçısıyla düşüp kalkar mı be?"

"Gacı bir fırın hamal böreği. Isırsan, yağlar çenenden akı akıverir."

"Bakma, Yunus her cacığa doğranacak hıyar değildi amma, o kara kadana kesin papaz büyüsü yapmıştır oğlana."

"He valla, domuz boku bile yedirmiş, diyor cadaloz Neriman."

Anasonlu kahkahaları nerde, neyi gizlemeye yarıyordu, bilmiyorum.

III

Daha on altısında belli etmiş Yunus ne mal olduğunu. Bir kuşluk vakti, yatakhane horultusuna küfrederek tahtakurusu çürüğü pencereden sıvışıvermiş. Babasının yirmi iki kalibre Smith Wesson'ını beline sokup, önüne çıkan ilk otobüse rastgele atlamış. Haydi Allah Kerim. Hangi akla hizmet, Beyoğlu'nun iti-uğursuzu eksik olmayan sokaklarına karışmış.

Mektupsuz, telefonsuz altı aydan sonra bir karış sakalla çıkıp gelmiş Yunus. Ne konuştuğunu koca mahallede anlayanı bulamamışlar. İhtiyarlar "Rumca bu," demişler, çokbilmiş tayfalar "Felemenkçe." Ama içlerinden bir Allah'ın kulu, "Ya Yunus, nedir bu işin aslı?" diye sormaya cesaret edememiş.

Pelesenk ağacı tespihini tokur tokur çevirirken, dedem başlardı günahını okşamaya.

"Aman, sanki biri alsın da kurtulayım deyip mi verdim gülgonca annenizi? Münafığın İmam Hatip'te okumasına, fazladan bir ay oruç tutmasına, yetmedi; beş vakit namazını camide, hem de en ön safta kılmasına kandım ben. Araf'ta kalasıca, tersten okurmuş Kur'an-ı Azimüşşan'ı da haberimiz yokmuş…"

Zeytin moru dudaklarından öyle mimiksiz bir ciddiyetle sekerdi ki sözcükler, kırlentleri yüzümüze bastıra bastıra gülerdik. Yine de derinlerimde kızardım, inanmazdım aksakallıya. Çok eskilerde de kalsa, Yunus'un vazgeçilmez gözdesi ben değil miydim?

"Vallahi şıp demiş burnundan düşmüş," diye konu komşuya anlatırdı annem.

Tuzlu kirpikleri, okyanus aşan mülteci heyecanıyla gözlerinin altındaki gölgelere kavuşur, neden sonra sessizce ayrılıp kaşlarıyla birleşirdi.

"İnatta, asabilikte babasından kalır yanı yok. İstediği olmadı mı oturur yere, başını vurur da vurur. Bıraksan, taşa kuyu açıp su çıkartacak."

Ela lekeler gözlerinin kıyısına yuvarlandığında baktığı ben olurdum ya, gördüğü kim bilir kim?

“Ama en çok da esmerliği benziyor kara kuzumun.”

Amasya elmasını bir ısır, nasıl beyazdır içi, öyle ışıldasa da yanaklarım; “Esmer oğlum,” diye severdi beni.

Sever miydi gerçekten?

Ya da kimi?

Akıl yaşına ermiş olsaydı annem Yunus’u seçer miydi, bilinmez. Ama bahçede her daim asılı beyaz çarşafların arasında gezinirken baygın baygın izlerdi ilk göz ağrısını, bilirdim.

Kamyondan toprağa dimdik zıplayışını…

İncir dallarının altında tenini kömürden arındırdığında, kollarında patlayacakmışçasına çırpınan damarlarını…

Aslan oğlunu yıldızların en parlağına fırlatırken gökyüzünde takılı kalan ıslak bakışlarını…

Yine de her akşam masayı, sehpaları deviren bir herifi uzun uzadıya kim sever ki?

“(beyaz) İnci Baba çok sever beni,” diye caka satardı Yunus. Bir kandil akşamı jandarmalar bileklerine güç bela kelepçeyi geçirince, inandık. Ertesi pazar bütün mahalle Hacı’nın külüstür dolmuşuna sığışıp, yokuşlu caddelerini aşmaya Buca’ya yollandık.

Bekle Allah bekle. Bir uğultu, bir sıkış tepiş kalabalık.

Asker abiler yanaklarımı sıkıp kocaman kapıyı gıcırtıyla açıyorlar. Bizim evin bahçesinden bile büyük bir taşlık.

Güneş, gözkapaklarımda saklambaç oynamaya iniyor.

Koşturuyorum herkesin önünde. Büyümesini henüz tamamlamamış başımı okşasın diye Yunus.

Denizci üniformamı görünce kim bilir ne çok şaşıracak. Cevizli kurabiyesini yerken o, ben tane tane yeni ezberlediğim şiiri okurum. Dün öğlen arka mahalleyle yaptığımız maçta attığım röveşatayı anlatırım sonra.

(kapalı) GÖRÜŞ mesafesi bir metre, dokunma mesafesi buğulu cam.

“Zaman yine su gibi aktı gitti. Hadi ahali, kalkın bakalım.”

“Gece burda kalsak?”

“Olmaz öyle şey.”

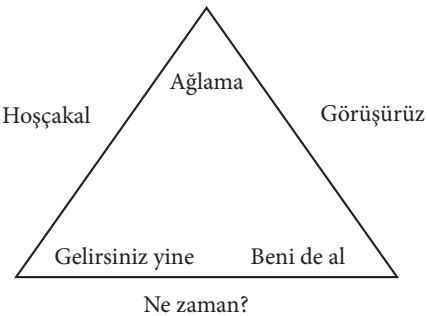
“Nedenmiş?”

“Asker abiler kızar.”

“Ama kapıda çok sevmişlerdi beni.”

“Kaldır hadi başını,” diyor sonunda amcam.

Camın buğusundaki eşkenar üçgen, duvar saatlerine özenmiş.

IV

Formalı-Kravatlı-Sivilceli çağlarımın ilk günlerinde farelere delik, köstebeklere yeraltı yuvası sorardım. Öğretmen tayfası, yanıt aramaya nedense pek düşkündü.

“Baban ne iş yapıyor?”

Sİ-ZE-NE

Ayağa kalk. Lacivert ceketinin düğmelerini ilikle. Gözlerini sakın Türkiye haritasından ayırma.

Ege kıyıları gibi kemirilmiş tırnaklarımı, avuçlarımdaki birle sekizin arasında görünmezleştiriyorum.*

* Dedem, geçen Ramazan teravihe götürürken avcumu açıp öğretmişti. “Bak, bu *çatallı* I 1, *ters* V 8 rakamıdır Arapçada.”

Öldü. Yok. Annem kapı dışarı etti. Bilmiyorum.

Kim? Babam mı?

Yapma be hocam. İsa Mesih'in çarmıhtan kurtulduğunu duymayan mı kaldı?

eksik sayılırdı benim yanıtım hep yarım kalırdı benim yanıtım hiç olmazdı benim yanıtım

V

Yunus, hep bir general kurumuyla park ederdi kömür kamyonunu. Tepesindeki ulaşılmaz lambalarıyla yedi gözlü bir dev. Akşam inip de motoru son bir kez öksürürken bile, kümülüs bulutlarının kavgasını bastırırdı.

Ne zaman ki kanım çağıl çağıl gümbürdemeye başladı, yalınayak çıktım asfalt yollara. Şehiriçi. Şehirlerarası. Şehirlerötesi. Çok uğraştım o devi yenebilecek canavarı bulmaya. Bir kıtadan diğerine savruldum. Dört tekerlek üzerindeki kırmızı tenekeye yeniden rastlamayı yaşamın kutsal anlamı belledim.

Zulası kokain yüklü otobüslerin, sırtı kambur tırların önüne atladım. İşitmediğim küfür kalmadı kara bıyıklı, ağzı sarımsak kokan sürücülerden.

Yok. O kamyonun yerine geçemedi hiçbiri.

Yollar sonra bir ikindi ezanı. İncir ağacının gölgesini anımsayan da kalmamış. "Şöyle erkek erkeğe yürüyelim," diyorsun.

Yoksa o dev, bizi mi çağırıyor Yunus? Hayır, derdin başka. Altın kaplama dişlerinin üzerinden sırıtıyorsun.

"Seni kerhaneye götüreyim mi len?"

Soluğum hızlanıyor, "Olmaz," diyorum. Ama içimden nasıl da yalvarıyorum.

Bileğimden kavra be Yunus. Sürükleyerek de olsa bindir kamyona.

Koşalım ateşi ateşte yakmaya.

VI

"Başın sağ olsun kardeş," dedi omzuma uzanan el.

"Dostlar sağ olsun," dedim. İyi de, durduk yerde niye?

Kimileyin akşam yemeğine getirirdi Yunus. Ümmü obur olmasına oburdu ya, ondan hazzetmeyişimin nedeni başkaydı.

kamyonda yine benim koltuğuma otototuoturototuoturoturmuş

"Büzme dudaklarını. Baban yarın da seni bindirir. Hem kimi kimsesi yok garibanın."

Kimsesizliğinden mi çok severdi annem onunla konuşmayı? Karınca gibi ufacık minnacık harflerle… Yunus iskemleden kalkmaya görsün, Ümmü annemin kulağına eğilir, dört parmağını ıssız sözcüklerine siper ederdi. Tombul serçe boynunu döndüre döndüre kapıyı gözetleyip dururken soluksuz neler anlatırdı, duyamazdım. Annem masa altından avcuna buruşmuş paralar sıkıştırırdı. Görürdüm, söylemezdim Yunus'a. Söyleyemezdim.

"Kral adamdı valla, abinin çok hakkı vardır bende. Mekânı cennet olsun."

Neden ve nasıl öldüğünü sormadım. Nereye gömüldüğünü ya da gömüleceğini de.

Tekrar evlenmiş miydi, başka çocuğu olmuş muydu? Rakıya devam etmiş miydi, Süreya'yı okur muydu, hangi takımı tutardı, onca zaman nerde yaşamıştı? Sinemaya gider miydi, saçları dökülmüş müydü, beni düşünür müydü?

Hiçbirini Ama Hiçbirini

Sahi Yunus, seni yutan balina hangi okyanusta avlanıyordu?

VII

Kırmızı bir mercanın içinde ağır ağır yansaydım, Yunus'un yosun gözlü orospuda ne bulduğunu anlayabilir miydim? Sığındığı o iri memelerden kanımı emmesini bağışlayabilir miydim?

Sanmıyorum.

Saçlarım büyümesini tamamladığında, ne paylaşacağım bir şey kalmıştı Yunus'la, ne de susacağım. Son bir hoşça kal anısı bıraksaydı da yaşam yine aynı çatlaklardan sızardı.

Eminim.

Benden ne zaman gittiğini fark edemedim.

Kabul.

Yine de vedaları çabuklaştırmaya böylesine heveslenmemin bahanesi bu olabilir mi? Her defasında nefes borumdan çakıl taşları yuvarlanıyorsa, suçlamalı mı Yunus'u?

Y a k l aşılmaz anafor.

Belki de sahipsiz bırakmalı ayrılık düşkünlüğümü.

Ayrılıyorum Ayrılıyorsun Ayrılıyor
Ayrılsak mı Ayrılsanız mı Ayrılsalar mı
Ayrıldım mı Ayrıldın mı Ayrıldı mı
Ayrılıyoruz Ayrılıyorsunuz Ayrılıyorlar
Ayrıldık mı Ayrıldınız mı Ayrıldılar mı
Ayrılmalıyım Ayrılmalısın Ayrılmalı
Ayrıldım Ayrıldın Ayrıldı
Ayrılayım Ayrıl Ayrılsın
Ayrılacağım Ayrılacaksın Ayrılacak
Ayrılmışım Ayrılmışsın Ayrılmış
Ayrılırsın
Ayrılırım
Ayrılır

VIII

"Harp meydanında yaralanan, darbeyi yediği tarafa yıkılır," derdi dedem.

Penceresini kırdığım terzinin,

amcasının postalından kaçtığım cücenin,

beslenme çantasını çaldığım veledin boyuna bir türlü erişemedim ben.

Beş yaşında bir sabiydim. Bilemedin dokuzunda bir oğlancık. On üçüne ha girdi girecek bir ergen.

Ne ayrılanların tarafına eğilirdi dudaklarım, ne de ayrıldıklarımın. Sırtımı dönünce bir çırpıda kayboluverirdi biriktirdiğim anılar. İçimi acıtan, yalnızca dokunma yasağının yürürlüğe girdiği o ilk an olurdu.

Hoşça kal.

Uçuruma her yuvarladığımın ya da beni her uçurtmaya bağlayanın yüzüne Yunus'un buzlu cam maskesini takıyordum hemencecik.

Ayrılmalıyız, görüyorsun, olmuyor. Ayrılmalıyız, biz birbirimiz için yaratılmamışız.

Yunus'u çarmıhtan işte böyle kurtarıyordum ben.

Ayrılmalıyız.

Bastığım mayının adıydı "yunus".

u

n

s

y

u

İçimdeki Şeytan

Kaç kaç, dedem geliyor. Kalın camlı gözlüğünü takmış. O gözlükten çok korkarım ben. Sen de korksan iyi olur. O gözlük var ya, dedeme her şeyi gösteriyor.

Geçenlerde okuldan dönmüştüm. Koltuğun kenarına oturup sakallarını kaşıyorum.

"Dedeee, gece rüyamda ne gördüm, biliyor musun? Sol gözüm beni çok özlemiş, hoplaya zıplaya geri gelmiş."

Dedem gözlüğünü çıkarmış, yün gömleğinin ucuyla camlarını siliyordu. Küçülen gözlerini sağ gözüme dikti.

"Hadi git başımdan, içine şeytan girmiş senin."

Şeytan mı? Çok korkarım ben şeytandan. Boyum babam kadar olsa neyse ya, değil. Anında tüydüm ordan. Balkondan bahçeye atladım, papatyaların arasından emekleye emekleye ceviz ağacına vardım. Bir çırpıda tepesine tırmandım. Elim kaşımın üstünde, iyice taradım etrafı. Gözümün kaybolduğu tepeye de baktım, askerlerin kurşunu aradıkları nehre de. Şeytan yok ki hiçbir yerde.

Oh kurtuldum derken… "Hadi git başımdan, içine şeytan girmiş senin." İçime. Hay salak kafa.

Bir o dala tutundum bir bu dala, indim aşağıya, papatyaları eze eze balkona zıpladım, doğru tuvalete. Parmaklarımı boğazıma soktum. Sabah annemden gizli yediğim misafirlik baklavaları bile çıkardım.

Tuvaletin deliğine gönderdim pis şeytanı.

Berat

On yaşını aşamayanlara

Ben Kandil gecesi doğmuşum. Bu ismi ondan vermişler bana. Öyle di mi anne? Hadi gene anlatsana. Dedem nasıl üflemiş ismimi kulağıma?

"Kaç kere anlattım oğlum, öyle tuttu okudu işte."

Benim ismim çok mübarektir, bilesiniz haaa. Aklanıp paklanmak demektir. Ben kurtulacağım, siz kalacaksınız demek. Bademli çikolata verirseniz sizi de kurtarırım ama. İnanmayan anneme sorsun. Utanmayın, sorun sorun.

Rüyamda baharmış, sabahmış. Su kanalında yüzme bilmeyen yeşil kabuklu kaplumbağaymışım. Perilerin en güzeli yıkanıyormuş kıyıda. Şapkası kayaların orda duruyormuş. Oldum olası severmişim çiçekli şapkaları. O görmeden, hooop atlamışım içine. Çam ağacı kokuyormuş. Yok yok, iğde. Karanlıkmış. Korkuyormuşum. Ama birazcık.

Perilerin en güzeli duymamış sesimi, takmış şapkasını geri. Saçları upuzun yosunlar gibiymiş. Ucundan ısırayım demişim, tuttuğu gibi beni suya fırlatmış. Sırtüstü düşmüşüm. Uzatmış şapkasını, hooop yine içine zıplarken…

Anne, yosunlara basınca lastikler neden kayar?

Şapşalın önde gideni Ahmet, ne zaman kayıp suya düşsem gülüyor. Bence yalandan gülüyor.

Bir dahaki yaz, pazardan kaymayan ayakkabı alalım. Alırız, di mi anne?

Suyun içinde yüzükoyun yatıyormuşum. Kuyudan bile daha soğukmuş. Popişimi öpüyormuş minnacık balıklar. Bir kez soldan, bir kez sağdan, bir kez sol…

Bembeyaz güneş gözlerimi yummuş. Hayret, Ahmet bu kez gülmemiş.

İşte tam o anda, siyah kravatlı amcayla güneş gözlüklü teyze çıkıp gelivermiş çamurun içinden.

Siyah kravatlı amca demiş ki:

"Kanalın ucunda 'Suya Girmek Yasaktır' yazıyor. Koskoca tabelayı çocuk nasıl görmez yahu!"

Tabelayı da görmemiştim, yazıyı da. Görse miydim anne?

Güneş gözlüklü teyze öyle çok kızmış ki.

"Yok, eğer çocuk görmediyse, suç annesinindir. Yakalayıp getirin!"

Benim ismim Berat.

Ben kurtulurum. Anne, sen kendini kurtarmaya bak.

Çember

Benim bir kardeşim vardı. Eteği kısa mı kısa, kırmızı tokalı, elleri ay ışığı yumuşağı. Benden iki bahar sonra doğmuş. Anneme "Annem," diyordu, öyle utanmaz. Bir de yaramaz. Çekmecedeki küp şekerleri hep o bitirirdi. Annemin sütyenlerinin kopçalarını koparıp koparıp kendine bilezikler yapardı.

Bir akşam kayboldu. Sabah erkenden çıktı geldi. Bana iki avuç dolusu küp şeker getirmişti. "Ben artık büyüdüm," diyordu, "senden bile büyüğüm. Bana artık abla diyeceksin."

Benim bir ablam vardı. Onun da bir kızı. Benden dört bahar sonra doğmuş. Ablama "Annem," diyordu, öyle haylaz. Ablamın tokalarını birbirine bağlayıp kendine kolyeler yapardı. Bayramlık şekerleri hep o yerdi. Dişleri cadı çürüğü.

Bir öğlen mağazada unutmuşlar. Akşam gittik aldık. Bayramlık şekerleri yüzüme fırlatıp "Ben artık büyüdüm," diyordu, "senden bile büyüğüm. Bana artık anne diyeceksin."

Benim bir annem vardı. Hiç annesi olmamış. Eteği kısa mı kısa, kırmızı tokalı. Güldüğünde nasıl da sarılasım gelirdi.

Bir sabah kaçtı gitti…

Berber Aynasında

Çırak iğneyi önlüğe geçirirken, ensemde hayalet arılar geziniyor.

Yine batırdı.

Kalfa kapının önünden gülüyor.

"Cenabet misin oğlum sen?"

Değilim.

Aynada su lekeleri dolaşıyor.

3. sınıf Berber Tarifesi
Saç Kesimi 5 lira

Okulun karşısındaki birinci sınıfmış. Tuğrul, abisiyle oraya gidiyor. Ayda iki kez hem de. Saçlarını yirmi liraya kesiyorlarmış. Ama onu Tarık Akan'a da başka berber benzetemezmiş. Çırağa iki lira bahşiş vermek zaten âdettenmiş.

Boşuna değil annemin beni buraya göndermesi. Kardeşim olmasa belki…

Şuna bak. Ben nereye, o oraya.

Geçen sene sırf ayrı takımları tutalım diye Kafkaf'tan Gözgöz'e geçtim, o da peşimden. Sınıfta dönekliğim haybeye alay konusu oldu.

Mahalle maçlarında hep benim tarafımda oynamak istiyor. Takımımda başka golcü istemiyorum ki, anlamıyor. Bir de eski ders kitaplarımı annem ona veriyor. Neymiş? Abisiyle aynı kitapları okusun da onun gibi akıllı, çalışkan olsunmuş. Çok lazım. Pantolonlarımı giyiyor ya, yetmiyor mu? Küçülünce n'oluyorsa sanki.

Ama istediği kadar çırpınsın. Onun babası benimkinden kesin farklı. Yüzüne baksana. Çilli. Saçları da kızıl. Benimkiyse sapsarı.

Kalfa sigarasını tablada ezerken soruyor:

“Seninkiyle aynı mı?”
“Hayır, onunki kabak olsun.”
Kardeşim gözlerini büyülterek aynadan bakıyor.
Daha çoook bakarsın.
Kaşlarımı bitiştiriyorum. Boynunu eğiyor.

Bedel

"Annesini üzen çocukların gözleri, Cennet'te kulaklarının arkasına gizlenecek," dedi Kadın. "Hiçbir şey göremeyecekler."

Çocuk sıcak yatağından indi, ahşap kapıyı açtı, ışıksız karanlığa karıştı.

Kapı Zili

Güneş elimi yutacakmış gibi sırıtıyor. Topuklarımın terlediğini hissediyorum. Çalmasam mı zili? Eve yalnız başıma dönemem ama. Parmağımı uzatıyorum, düğmeye dokunmadan çekiyorum.

Yok, dönmesine dönerim ya, kendi zilimize nasıl basarım, onu düşünüyorum. İki zilden birini seçmeliyim.

Aslında iyi insandır eniştem. Kapıda ne zaman görse "Gel içeri koçum," der, kolumu sıkıp omzuma vurur.

"Geç bakayım şöyle salona."

Kumandayı elime tutuşturur. Arka arkaya çizgi film izler dururum. O arada koca bir tabak çilek getirir. Ya da fıstık.

Kimi zaman da kitaplığını karıştırmama izin verir. Rengârenk ciltli kitaplar arasında zaman öylesine uçar gider ki…

Ama çalmak istemiyorum zili. Ya teyzem açarsa kapıyı? Yüzünü buruşturacak, "Yine n'aptı annen?" diye soracak.

Kendini banyoya kilitledi.

Mutfaktaki bardakları sağa sola attı.

Ayakkabılarını pencereden dışarı fırlattı.

"Yine"yi kutsal bir sözcük gibi dişlerinin arasında dolaştırarak, "Yine kavga ettiniz di mi kardeşinle?" diyecek.

Bakışlarımı ayaklarımın arasında beni hiç yalnız bırakmayan o küçük noktadan ayırmadan susacağım.

Keşke telefonumuz olsa evde. Annem kendisi arasa teyzemi, ben de o kadar yolu yürümesem. Hem niye her zaman beni gönderiyor ki? Kardeşim de pekâlâ bulabilir yolu.

Basıyorum zile, açan yok. Bir kez daha.

Yok.

Sözcüklerin yerlerini değiştiriyorum hızlı hızlı. "Annem atladı" başa mı gelsin, "balkondan aşağıya" sona mı, karar veremiyorum.

İşte yine teyzemin ekşi yüzü beliriyor kapının ardından.
"Yine n'aptı annen?" diye soruyor.
"Vazoyla odanın camını kırdı."
"İyi bekle burda," diyerek kapatıyor kapıyı.
Bekliyorum.
Ayaklarımın arasından kıvrıla kıvrıla ıslak bir solucan geçiyor.

Sütlaç

Kaşığı cam kâsenin içindeki buluta batırıyorum. Küçük metal kaşık kayboluyor, dağıtmak istercesine bir süre sütlü tabakayı karıştırıyor, sonunda bir parça kesip yukarı çıkıyor. Bulut parçasının içindeki pirinç tanelerini sayıyorum. Tek tek.

…altı, yedi, sekiz. Her yaşım için bir bulut atomu.

Birini çıkarıp burnuma yapıştırıyorum, gerisini ıslak toprağa fırlatıyorum.

Gözlerimi şaşı yaparak burnumun ucundaki taneyi görmeye çalışıyorum. Süt kokusu akıyor içime.

"Bak," diyorum kardeşime.

Bir alt merdivende oturmuş, kendi kaşığıyla ilgileniyor. Başını çevirmeden, "Bu kez kaç pirinç topu var?" diyor.

"Top değil atom," diyorum.

Çıplak omzundan uzanıp sayıyorum.

"Altı."

Kaşığı ağzına götürüyor. Tutuyorum kolunu.

"Yeme," diyorum.

"Niye?"

"Pirinçten tatlı mı olur?"

"Olmaz mı?"

Susuyorum. Anlıyor. Daha önce de anlamıştı, ama unutuyor.

Kâseyi kirli ayaklarının arasına bırakıyor, "İçeri girelim mi?" diye soruyor.

"Olmaz," diyorum.

"O adam olduğu için mi?"

Yanıt vermiyorum. Anlıyor. Bunu da unutacak nasılsa. Anladığı her şeyi unutuyor.

"Merdivenlerden sakın ayrılmayın," diyor kızgın bir ses, o unutuyor.

"Alın şu sütlacı, yavaş yavaş yiyin," diyen ellerin beyazlığını unutuyor.

“Baban gelirse içeri girip bana hemen haber ver, tamam mı?” dendiğini işitseydi onu da unuturdu, iyi ki işitmiyor.

Babam zaten hiç gelmiyor ki. Keşke gelse. Sütlaç yemek istemediğimi söylesem.

Pirinç tanelerinin sütün içinde boğulduğunu görüyorum. Ölü pirinçleri yutmak istemiyorum. Babam neden gelmiyor? Geldiğindeyse niçin sormuyor o gün sütlaç yiyip yemediğimi?

Birer birer çıkarıp kurtarıyorum pirinçleri. Keşke babam gelse, diriltse yeniden onları.

O adam çıkıyor evden, peşi sıra annem. Elime vurarak cam kâseyi alıyor.

“Yine mundar etmişsin mis gibi tatlıyı!”

Koşarak odama çıkıyorum. Ağlamayacağım. Yanımda babam olsa, yaslardım yanağımı kömür kokan ellerine, ağlardım.

Yatağın altına girip, avuçlarımı gözkapaklarıma bastırıyorum. Karanlık. Korkuyorum.

İşte bahçe kapısında görünüyor babam. Rengârenk bir poşet taşıyor elinde. Kollarını açıyor. İki tedirgin adım atıyorum, sonra başlıyorum koşmaya.

“O ne?” diye soruyor.

“Sütlaç,” diyorum.

“Pirinçten tatlı mı olurmuş?” diyor.

“Olmaz baba,” diyorum, “pirinç yalnızca akşam yemeğinde olmalı.”

Çişli Ayşe ve Arkadaşları

Çişli Ayşe'yim ben!

Ooooh, her gece altıma işiyorum. Ne rahat. Şapşal teyzemler de başıma toplanıp kıkırdıyorlar her seferinde. Gözlerimi açmamak için amma zorluyorum kendimi. Açıp da gülmemek. Onlar gidince bi basıyorum kahkahayı.

Mahallede "Boklu Rıza" dedikleri bi çocuk var. Bu salak tut, adım "Çişli Ayşe"ye çıktı diye bana vurul. Bi gün elinde yasemin demetiyle çık gel. Aklınca kokulu çiçekler almış da bizi birbirimize bağlayan bi şey olsunmuş. Bak bak.

"A salak Rıza," dedim buna, "bu çiçekler ne yenir ne içilir. Benim gönlüm olsun istiyorsan iki lolipop kap gel bakkaldan."

Bu boklu bi koşu gitti geldi. Lolipopları yalarken durmadan yere bakıyor, öyle utangaç.

Şekerlerin dibi gelirken, nerden öğrendiyse "Hadi şu inşaata gidelim," demez mi. Bak hokkabaza.

"Yok," dedim, "inşaatta benim çişim gelir, ben çişimsiz yapamam."

Bu salak tutturdu "Ben seni beklerim," diye.

"İyi bekle," dedim.

İkinci kata tırmandım, manzaralı bi yer bulup kaldırdım eteğimi, başladım şırıl şırıl işemeye. Bu da peşim sıra gelmiş, az ötemde dikiliyor. Gözlerini de kapatmış.

Ben onu görmüyorum sanki.

Kahraman ve şıpsevdi Rıza'yım ben

"A salak Rıza," dedi bu bana, "gözlerin kapalı diye, ben seni görmüyor muyum sanki?"

Beni görüyorsa görsün.

Çişli Ayşe'm işerken, ben ona bakamam ki. Sadece şırıl mırıl sesini dinlerim toprakta. Bir de koruyup kollarım inşaatta.

Bizim buralarda bisssürü köpek dolaşır. Kangallar, kurtlar, çobanlar… Akşamları sivri dişli yarasalar çıkar.

Sonra berberin oğlu Mesut. Çaktırmadan kızların altına yatar, beyaz donlarına bakar.

Bense sınıfta bile bulutları seyrederim. Ayşe'm'in gözlüğüne benzer kimi, kimi boncuklu kurdelesine…

Az daha büyiiim, gör bak pilot olucam. Ayşe'm'i gemiye benzeyen şu bulutlara uçurucam. Dolaşıp dururuz kimseler olmadan. Elini tutmama bile izin verir, kesin.

Ama bir tek şey var aklıma takılan:

Bulutlara işeyince de ses gelir mi?

Fırlamanın Allah'ı Mesut'un Aklı

Çok basit. Ya kalemi ya silgiyi yere atıyorsun, yanlışlıkla düşürmüş gibi "Allah Allaaah, yine düştü!" diye başını sallayıp sıranın altına eğiliyorsun. Ama attığın şeyi bulup öyle kolaycacık doğrulma, yoksa bir şeycik anlamazsın. Arkanda ya da önünde artık hangi kız varsa, ayrım yapma. Kimin eteği açıksa onu seç. Sonra beyaz donuna (şanslıysan arada çiçekli de denk gelir) bak bakabildiğin kadar. Çok uzun değil ama. Yoksa öğretmen çakozlar. Ya da fırlamalardan biri basar yaygarayı. Şimdiden söyliiim, görürsem ben de ispiyonlarım, haberin olsun.

Büyüklerin koşulları daha uygun elbet. Hele bir büyüyelim, neler neler yapıcaz.

Diyelim, yolda otostop yapan kızları arabaya almışsın. Pencerenin kolunu çevirmek için numaradan uzanıyorsun. E haliyle, yan koltuktaki kızın bacaklarına, karnına falan dokunuyorsun. Neyse, o zamana kadar sadece bakmakla yetinicez.

Ama sana bir şey diyiiim mi, kızlar o kadar utanmasa, hiçbirine bakılmaz. Çişli Ayşe'yi biliyorsun, di mi? Beni ne zaman görse kaldırır eteğini, "Bak," der, "yeni donum. Beğendin mi?" Önceleri eğlenceliydi de artık hoşuma gitmiyor.

Sırık Aysel öyle mi ya? Kaç kere teklif ettim.

"İstersen lolipop alırım sana, yeter ki bir kez göreyim!"

Nuh diyor peygamber demiyor.

Babama anlattım.

"Az daha bekle," dedi, "sonra kendi ayağıyla gelir."

Fidan Boylu Aysel

Ayyy yeter, Ayşe demeyin bana artık, sinirlerim geriliyor. Ne terbiyesiz kız o öyle, bi de namussuz, ahlaksız.

Tamam, az bebek sallamadık beraber. Ama zaten o zamandan belliydi bunun ne mal olduğu.

Bak, yine de severim, harbi kızdır. Yalan dolanla hiç işi olmaz. N'aparsın, biraz, nasıl diyiiim, oğlanlara düşkündür. İlla onu beğensinler, etrafında pervane olsunlar ister.

Şimdi bi defa, kız dediğin azcık oturaklı, hanım hanımcık davranmalı, öyle di mi? Eteğini olur olmaz açmamalı, kısasını zaten hiç giymemeli. Sonra oğlanlar laf atınca suçlu kim olur? Tabii ki kızlar.

Anlatamıyorum ki: Sen öyle işveli cilveli davranırsan hepsi kuyruğuna takılır. Bi gün bile rahat huzur vermezler.

Ama Yakup öyle mi, hani sınıfta Mesut'un yanında oturan. İşte o, tam benim tipim. Diğer oğlanlara gram benzemez. Kaç kez gördüm: Sıranın altına kalemini düşürdü de hemencecik alıp doğruldu.

Serseri Mesut'taki şeytan tüyü onda yok ya. Yine de tüysüz yanakları nasıl hoşuma gidiyor. Bi tatlı bi tatlı oluyorlar ki. Çilek gibi kırmızı. Koluna dokununca…

Yakup

Ah Aysel ah, gitmedin bir türlü başımızdan.

Belli etmesem de çok severim seni, bunu böyle bil. Ama bir söyle n'olursun, ne farkın var senin Mesut'tan? İkinizin de derdi donlarla, ama ters taraftan. Bir çiçekli görmek için, fırlamanın önde gideni yüz bin takla atar. Seninse en çok düşündüğün, ne edeyim de oğlanlara göstermiyim. Kızlara gelince birden değişirsin ya. Misal: Annenin aldığı her yeni donu ilk Ayşe'ye gösterirsin. Üstelik, ona anca yılda bir don alındığını da bilirsin.

Bak Aysel, senden üç ay önce doğmuşum, o yüzden "abi tavsiyesi" de: Göstersene şu donunu Ayşe gibi. Hatta çıkar at. Böylece Mesut da belki aklını donlardan kızların kafasına kaldırır.

Ya Şıpsevdi Rıza diyeceksin: Onun aklı zaten hep bulutlardadır.

Sait'in Dünyası

Millete de amma dert oldu. Yok ablam yaşında kızmış, yok cürmüm kadar yer yakarmışım, yok şaşkınmışım, ördekmişim. Konuştukça konuşuyorlar.

Benim ablam yok, o yüzden yaşını bilemezsiniz. Bu biiir. Ablası Rıza'dan on yedi yaş büyük, Meryem'se benden altı. Bu da ikiii.

Hem yaşı kim takar be? Onun her anlattığına kafam basıyor ya, yetmez mi?

Gerçi benden çok şey bilmesine sinir oluyorum. Beni durmadan makaraya sarmasına da.

Geçenlerde yine okkalı bir soru hazırlamıştım. Çıktım yukarıya. Adnan abinin aksine onun dersleri akşam. O yüzden evde tek.

Koydu çayları sehpaya, geçti oturdu karşıma.

"Eee, var mı yeni bir şeyler?"

Sırtımı koltuğa yasladım, "Olmaz mı," dedim.

Bir yudum aldım. Demli.

"Bil bakalım, bir ilacın ismi. Aynı zamanda tarihte çok kutsal bir kadın?"

Ajda bardağı iki parmağıyla tuttu, yavaşça hüpletti, yosun gözlerini tavana dikti. Sonra da dudaklarını ileri uzatıp, "Bulamadım, neymiş?" dedi.

Kafamı geriye ata ata güldüm.

"İşteee, senin bilmediğin benim bildiğim bir şey çıktı sonunda. N'olacak, tabii ki Meryem!"

"Ay şapşal," dedi, "o Meryem değil, merhem!"

Elimdeki bardağı sehpaya bıraktım, "Artık yeter," diye bağırdım. "Benimle daha fazla eğlenemezsin!"

Tabii ki içimden.

"Benim için Meryem, merhemdir," dedim. Kalktım.

"İlahi Sait," dedi, "ne şeker çocuksun sen öyle. Otur, otur da çayını tazeleyim."

Nazlanmadım, koltuğa gömüldüm.

Mutfağa giderken "Kabul et," dedi, "bu, 'sosyalişt'ten daha komik oldu."

Kaç gün dalga geçmişlerdi. Adnan abi neyse de Meryem'in yere yatıp o tepinmeleri…

"Karnım yarılacak, aman tanrım! Sosyaliştler nükleer santral hakkında ne düşünüyormuş, sosyaliştler diyor, sosyaliştler, nükleer…"

Neyse ne. Benim aklıma takılan çok daha önemli bir şey var. Ama kime sorayım, bir bilsem:

Şimdi, diyoruz ya biz her şeyde ortağız, neyimiz var yok paylaşmalıyız. O halde neden Meryem, Adnan abiyi severken aynı zamanda beni de sevemiyor ki?

Bi dakka ya. Amma safsın oğlum. Rıza'yla fazla takıldın galiba bu aralar. Burda kös kös oturmuş, Meryem'i anlamaya çalışıyorsun. Bundan kime ne? Sen sadece onu değiştirmenin yolunu bulmalısın. Kendine âşık etmenin yolunu.

Körkütük.

Gerisi boş.

Hazret-i Allah ile Hasbihâl

Önden ikinci saftayım. Her Cuma olduğu gibi. Bizim evin arka sokağındaki Ağaoğlu Camii. Allah'ın evinin ismi olur mu hiç?

Duvara yaslanmışım, dizlerim kıbleye doğru. Bacaklarıma yapışık parmak uçlarım da. İbrahim Hoca göz kırpıyor, gülümsüyor. Kur'an'a dün ilk ben geçtiğim için mi?

Bu gece, mübarek Kadir Gecesi. Bin aydan daha hayırlı olan.

Hayırlıı olaaan. Hayırlıı olaaan.

Şarkı söyleyerek yerde taklalar atan kim böyle? Kısa pantolon giymiş, dizleri görünüyor.

Bu bin ayın içinde Kadir Geceleri var mıymış yok muymuş, var mıymış yok muymuş?

Ben de yuvarlansam onunla, onun gibi. Yeşil halıdaki çizgilere basmadan ama.

Bileğimi tutup kaldırıyorum, hemen geri çekiyorum. Kıbleye ayak uzatılmaz.

Hissetmiyorum. Ayaklarımı. İçleri boşalmış sanki.

Sokağa, saklambaç oynayan çocuklara bakıyorum. Terzi dükkânına. Bir hissedebilsem. Ayaklarımı.

Bu ebe, neden kimseyi sobeleyemiyor? Ayağının biri dışa bastığı için mi?

Çok sonra, minnacık karıncalar ısırıyor topuklarımı. Gece olmuş, televizyon kapanmış gibi.

Hadi tekrar et
eşhedü en
tekrar et
lâ ilahe

tekrar

illallah ve

dedem en çok buna kızar, çat diye çevirirdi düğmeyi. Biraz daha izlesem n'olur sanki.

"Karıncalar uğursuzdur."

"Neden ki?"

"Attıkları adımları sayarlar da ondan."

Ah be dedem, uyumadan önce cevaplasaydın bari.

"Birer birer mi sayarlar, ikişer ikişer mi?"

Kapan'ın elinde kalır

"Ey Allah'ım, sen aklıma mukayyet ol. Elini yine kapana sıkıştırmış domuzun oğlu. Gülizar, koş kız. Babanı çağır çabuk. Bu çocuk bir gün hepimizi kalpten öldürecek!"

Siz her gün farecikleri öldürüyorsunuz ama. Ben de bir kerecik sizi öldürsem çok mu?

"Defol, gözüm görmesin. Bir dahakine yemin olsun, bacaklarını ikiye ayırıcam!"

Aman çok korktum. Annem bacaklarımı ikiye ayıracak diye, bön bön oturayım da canım abim Cennet'ten uzansın, iki kulağımı birden kıvır kıvır kıvırsın, öyle mi? Pışşşıık!

Hah, bir sen eksiktin. Çirkin burunlu Sarman'a da bakın hele. Patırtıyı duyunca deliğinden fırlamış gelmiş.

Hiiiç boşuna heveslenme açgözlü yamyam. O miyavladığın benim elim. Sıkıysa ısırmaya kalk da çifter çifter koparayım şu sarı bıyıklarını.

Ben kapanlardan peynirleri çaldıkça, sen de böyle kuzu gibi çevremde hoplar zıplarsın işte. İyi alıştırdılar valla seni. Hilebaz.

Topal bekçiyle işbirliği yapmaya hiç utanmıyorsun, di mi? Senin yüzünden avluda oynamaya bir tane bile farecik kalmadı. Haram olsun sana tas tas içirdiğim sütler. Terlikli dayakları boşu boşuna yemişim demek annemden.

Ah var ya, o kapanlar geceleri rüyana girsin, her bir yanlarını ısırsın. Farecikler kulaklarını kemirsin, gelen geçen senle eğlensin!

~~"Bunun anarşist abisini Nur Baba türbesinin orda kapana kıstırmışlar. Fare gibi. Götürüp atmışlar buz gibi bir hücreye. Davaya üçbeş gidip gelmiş, sonunda hâkim çattadanak kırmış kalemini. Günü dolduğunda "Son isteğimdir," demiş, "şöyle doya doya bulutları göreyim." Kıyamamışlar, çıkarmışlar avluya. Nasıl olduysa, kurtulmuş gardiyanların elinden, başlamış duvar dibinde koşmaya… Coplarla vura vura indirmişler yere. Hemencecik orda yağlı ilmeği geçirmişler boynuna. Cellâdı da cellâtmış ha, sen de kaplan, ben diyeyim aslan…"~~

Sarmaaan, baksana, ne diyicem: Bu kapanın dişleri daha sivriymiş diğerlerinden.

Gel, istersen ısır parmaklarımı. Kızmıycam. Söz.

Miki Fare sözü…

Demir leblebi yutkunuyorum/Ethem'in (e) hali

On dört gün önce, ben birini öldürdüm. Aramızda beş metre vardı yoktu. Sıktım kafasına dokuz milimetreliği. Tanımadığım bir herifin. Ama şimdi: Kızoğlankız nişanlımdan bile iyi biliyorum onu. O Allahsızı.

On dört gündür, karakola gelen ne kadar gazete varsa, tek tek sayfa sayfa karıştırıyorum. O imansızın adını, fotoğrafını bulana kadar içim rahat etmiyor. Hiçbir haberi kaçırmamalıyım onunla ilgili. Çok merak ettiğimden değil. Eşşşek cennetini boylamasını hak etmediğini düşündüğümden hiç değil. Etti. Hem de sapına kadar. Her yerde çıkmış görüntüleri, bütün millet söylüyor: Ay yıldızlı bayrağımızı yakanların arasındaymış. Üstelik banka camlarını taşlayanların, fıskiyeleri parçalayanların.

Böyleyken bile o adamı bir türlü çıkaramıyorum aklımdan. Nefret ediyorum bir boka değmez birini unutamamaktan. Nefret.

Vakti zamanında, hayatından süslü Necla'yı silmiş adamım ben be! Gel gör ki adını öğrendiğimden beri, bu kitapsız yapıştı kaldı kafama.

Allah günahımı affetsin, durmadan dua ediyorum: Kendi adımı bilmesem, hatırlamasam bir daha. Böylece onun adı da uçar gider belki.

Gider mi? Keşke. Keşke. Hiç değilse, sadece yüzünü hatırladığım günlere dönebilsem. Bil ki, buna da razıyım Allah'ım…

Şimdi her gece, bu demirci ustasını düşünmekten kurtulayım diye elli tane dolap çeviriyorum. Bilmem kaç kardeşinin inciğini cıncığını, babasının bir deri bir kemik hallerini…

Ama en çok, o kırmızı tabutuna anası sarılıyor ya, gürül gürül ağlıyor ya, onu silmek istiyorum gözlerimin önünden. En çok onu. En çok.

"Boş ver," diyor karakoldakiler, "dünyada her gün milyon tane adam geberiyor." Ama onları ben gebertmiyorum ki. Daha önce söylemiş miydim: Bu benim, haşa sümme haşa Azrail'i olduğum ilk adam.

Gerçi Azrail Aleyhisselâm birinin canını alırken, kendi suretinin nasıl göründüğünü bilir mutlaka. Ama insanoğlu bilmez, bilemez. En fazla, o birinin halleri kalır havsalasında.

Kenan Komiser sapsarı tavşan dişleriyle anlatır dururdu: Elektriği dayadığı sabiler, son dakikalarında hıçkırığa tutulurmuş. Kız gibi akıttıkları yaşlardan gözleri görünmez, gövdeleri kasıla kasıla beyaz mermerlere dönüşürmüş.

Ne var ki bir gün dahi, kendinin ne halde olduğundan bahsetmezdi.

Ama ben kendimi izledim. İzliyorum. Hem de her gün.

Her akşam.

Her gece.

Sabah ezanından önce.

*Essalatü hayrün minen nevm.**

Sonra.

Kendimi ekranda ilk defa görmüş olsam da, anında anlamıştım. Bendim işte. Benim işte. Nasıl da ardı ardına taş yağdırıyor Allahsızlar. Milim oynamıyorum yerimden.

Gelmeyin diyorum. Gelmeyin üzerime. Gelmesenize lan.

Geliyorlar.

Kolumu ileriye uzatırken kırıyorum dirseğimi. Muhtarın kızının sepetindeki kırmızı elmayı aşırıyormuşum gibi.

ÇEKiyorum, VURuyorum. Havayı.

ÇEKiyorum, VURuyorum. Bir havayı daha.

Bembeyaz bir şey düşüyor.

---

* Namaz uykudan hayırlıdır.

ÇEKiyorum, VURuyorum. Onu.

Kurşun kafatasına değdiğinde nasıl bir ses çıkıyor, duyamıyorum. Beynine saplanıp kaldığında…

"Adamı beyninden indirmeyi severim ben," derdi Kenan Komiser. "O sırada hangi düşünceler geçiyorsa aklından, tam ortasından vurmayı…"

Ben onun hangi düşüncesini vurdum acaba?

Kırmızı elma avcumun içinde işte. Başlıyorum tabana kuvvet koşmaya. Dönmüyorum arkama. Dönmem. Korktuğumdan değil. Hiç değil. Babasının aslan oğluna kim ne yapabilir be, öyle di mi ya?

Ama o, yere kapaklanmış. Pattadanak. Kareli mavi gömleği varmış üzerinde. Var üzerinde.

Lanet olsun! Parmaklarımı sanki şeytanlar yönetiyor. Gidiyor geliyor, onun fotoğraflarını buluyor.

Şuna bak: Ayakta durmuş, dalmış gitmiş. Gözlerini kısarak nereye bakıyorsun lan? Bana mı dikleniyorsun öyle, sadece bana? Sanki öleceğine bakıyorsun. Hasssiktir ordan.

Geç.

Hah şöyle. Anca nasırlı ellerine bakarsın sen. Bak. Bak. Tahtalıköy'ü boylamışsın da ne halt yiyeceksin, bilmiyorsun, işte öyle ağlamaklı bak.

Geç.

Vay, pozlara hele pozlara. Yaslanmış bir GeÜç'e, ne marifet ne marifet. Peygamber ocağında kime nispet yapıyorsun artist?

Geç.

Sakallısın.

Yine sakallı.

Geç.

Hep sakallı.

Kapat.

Zavallı anacığım kalkmış, kapıyı vurmadan giriyor içeri.

"Ramazan'da içme bari kurban olduğum, en büyük günah. Hadi yat uyu, ay battı batacak."

Kucağına yatırsa, okşasa saçımı; uyurum sanıyor. Bilmiyor ki bir küçük devirmezsem, kapanmıyor gözlerim.

Söylemeye yüzüm yok: Ben artık rüya görmüyorum. Bir tutam kâbus bile…

Kanun ve Teklifleri

- ♣ *Durmak* suretiyle polise şiddet ve hareket kullanmadan direnme!
- ♦ *Bakmak* suretiyle polise şiddet ve hareket kullanmadan direnme
- ♦ Avuç içini kaşımak suretiyle polise şiddet ve hareket *kullanarak* direnme
- ♦ Kitap sayfası çevirmek suretiyle polise şiddet ve hareket *kullanarak* direnme
- ♦ *Susmak* suretiyle polise şiddet ve hareket kullanmadan direnme
- ♦ Yutkunmak suretiyle polise şiddet ve hareket *kullanarak* direnme
- ♦ *Guruldamak* suretiyle polise şiddet ve hareket kullanmadan direnme
- ♦ Diş gıcırdatmak suretiyle polise şiddet ve hareket *kullanarak* direnme
- ♦ TEK GÖZ kırpmak suretiyle polise şiddet ve hareket *kullanarak* direnme
- ♦ *Uzaklara dalıp gitmek* suretiyle polise şiddet ve hareket kullanmadan direnme
- ♦ *Nefesini tutmak* suretiyle polise şiddet ve hareket kullanmadan direnme
- ♦ Bileğini çevirip kütletmek suretiyle polise şiddet ve hareket *kullanarak* direnme
- ♦ Yüzünü maskeyle örtmek suretiyle polise şiddet ve hareket *kullanarak* direnme
- ♦ Islık çalmak suretiyle polise şiddet ve hareket *kullanarak* direnme
- ♦ *Seviştiğini düşlemek* suretiyle polise şiddet ve hareket kullanmadan direnme
- ♦ Ayak başparmağını oynatmak suretiyle polise şiddet ve hareket *kullanarak* direnme

♦ *Ağaçları seyretmek* suretiyle polise şiddet ve hareket kullanmadan direnme
♥ *Etmek suretiyle* polise şiddet ve hareket kullanmadan direnme
♥ etiyle polise şiddet ve hareket kullanmadan direnme
♥ lise şiddet ve hareket kullanmadan direnme
♥ şiddet ve hareket kullanmadan direnme
♥ et ve hareket kullanmadan direnme
♥ ket kullanmadan direnme
♥ anmadan direnme
♥ adan direnme
♠ direnme…

Esmer Kuzular Köyü

Uludere'de yüzemeyenlere

–pazartesi

"Son derste hangi harfi öğrenmiştik çocuklar?"

"'E' öğretmenim."

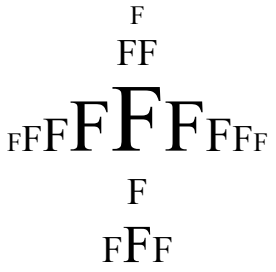
"O halde sıra 'F'de. Evet, açıyoruz defterlerimizi, tahtadaki gibi yazıyoruz. On altı defa."

F F F F F F F F F F F F F F F F

"Ama öğretmenim, 'F'ler bizim köye öyle gelmiyorlar ki."

"Nasıl geliyorlar peki?"

"İşte böyle."

–çarşamba

Gözlerimi açıyorum, tavanda mumların ışığı oynuyor. Köpekler ulumaya başlamış bile. Yola çıkıyorlar.

İyi ki pabuçlarımla yatmışım, yoksa yetişemem.

Ama neden bir türlü kalkamıyorum yerimden?

Pencere dibinden Şervan'ın sesi geliyor. Demek o oturmamış üstüme.

Dedem.

Elini karnıma bastırmış, fısıldıyor.

"Kapat hadi gözlerini, uyu, uyu."

"Ben de gidicem onlarla."

"Sen daha büyümedin keçi boku."

"Şervan'ı alıyorlar ama."

Çalı yılanı gibi sıyrılıyorum yorganın altından, Zeydin amcamın bacağına sarılıyorum. Bir pabuçlarıma bakıyor, bir dedeme.

"Vakti geldi artık baba," diyor.

"Daha avuç kadar çocuk o, ne işi var kaçakta maçakta?"

"Merak etme, mazot taşıtmam ben ona. Üç-beş karton veririm eline, olur biter."

–her akşam: Hüzünle

dinlerim dedemi. Kulak memesinden çenesine okşar sakalını, anlatır:

Zamanında nemrut bir ağanın bir çiftliği, çiftliğinde de kınalı kuzucukları varmış. Bakıcılar her gün ağıla gelir, kocaman tenekeleri hayvancıkların önüne boşaltırmış. Onlar gider gitmez de içlerindeki en tombul, şöyle deyiverirmiş:

"Oh be çok şükür, bugün de karnımız doyacak. Ne mübarek adam şu ağamız. Kendi evlatlarından zerre ayırmıyor bizi."

Samanlar ağızlarının kenarından düşerken, öteki kuzucuklar başlarını aşağı yukarı sallarmış.

"Haklısıın, haklısıın, öyleee."

Aralarında akıl izan sahibi olan tek kuzucuksa bu sözlere pek bir sinirlenirmiş.

"Amma saf kuzularsınız ha. Herif bizi rakısına kebap yapmaya besliyor, siz hâlâ karpuz kabuğu derdindesiniz."

En tombul kuzucuk, gıdısını sallaya sallaya lafa girermiş hemencecik.

"Amaaan, boşboğaz sen de. Hiç kuzudan kebap olur muymuş, çok saçma."

Diğerleri hep onun safını tutarmış.

Bu böyle aylarca sürüp gitmiş.

Ta ki bir sabah bakıcılar, şalvar paçaları çamurlu çizmelerinin içinde ağıla girene dek. Ellerinde upuzun, kalın keskin satırlarla…

–çarşamba

Amcam kolunu boynuma dolamış, habire konuşuyor. Şu ötede mayınlar varmış, dibine varsan da göremezmişsin, üstüne bir bastın mıydı havalara uçarmışsın. Taaa aya kadar. Yıldızlara.

Ne işim var benim yıldızda, ayda? Bir an önce köye dönsek ya.

Bu mazotun kokusu da amma pismiş. Gübreden bile fena. Valla, Şervan söylerdi de inanmazdım.

O alışmış artık, gözleri yanmıyor. Karakaçan alışamamış, hep ağlıyor.

Tepemizde uç-uçlar dolaşmaya başladı yine.

Şervan "asker böcekleri" diyor onlara, amcam kızıyor. Günah. Uç-uçlar her yana kırmızı misketler atıyor. Bu, günah değil mi?

Bak, kapkara dumandan görünmüyor köy yolu. Şervan, yıldızlar, Karakaçan.

Görünüyor, görünüyor; işte orda, kayanın orda. Niye söndüremiyor peki kuyruğundaki yangını?

Elleri yok diye mi, ondan mı?

Amcam kucaklamış bacaklarımdan, koşturuyor.
Parmaklarımda dedemin sakalı.
Üfürüyorum. Gitmiyor.

Beyaz Mont

“Çıkarsana len şunu üstünden, leş gibi yapacaksın!”

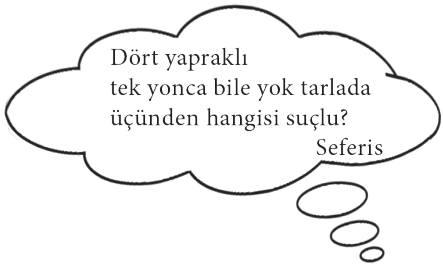
Sırtımdan terler akıyordu. “Üşüyorum usta,” dedim.

Tinerle yağlıboyayı inceltiyordum. Gözüme girecekmiş gibi yükselen dut ağacından bir yaprak koptu. Kardeşim bir keresinde, en tepeden yuvarlanıp nasıl da kırmıştı kolunu.

Dutu dalında yemek kolay mı? Diyelim ki üç dal yükseğe çıktın, düşmemek? Yere çakılmanın bir gururu varsa da

‖Palmiyeye tırmanmaya benim dışımda kimse cesaret edemez ama. Kargı gibi sivri dalları gövdesinden indirmekle dibinden toplamak aynı olur mu hiç?‖

, böbürlenmenin büyüğü, Rum köşkünün bahçesine girebilmektedir. Kimselere itiraf yok: Korkuyorum o simsiyah, velveleci dobermandan.

Ama Yonca için demir parmaklıklı kapıdan atlarım (atlardım), ayağım takıldığında kahrolurum (kahrolurdum), yine de kaçan o topu alırım (alırdım). Varsın Yonca gitsin (gitti), e artık duvar yıkılsın (yıkıldı).

Mahir Usta salonun duvarlarını yarılamış bile. Atom Karınca gibi adam. Ondan öğrenmiştim: Arka mahalleyle aramızdaki duvarı seneler önce Kapıcı Hasan Amca örmüş. Meğer tepesindeki sarı, yeşil cam parçalarını biz taşla ezdikçe, o yenilerini ekermiş.

‖Aradaki delikten haberleşirdik haytalarla.‖

Taş Savaşları'nda az mı kafam yarıldı. İlk taşı kim atmıştır? Bana göre: Kapıcı Hasan Amca.

Ev sahibi kadın nihayet sordu:

"Sen de çay ister misin delikanlı?"

Üstünde askılı.

"Demli olabilir mi acaba?"

Tabii ya, artık delikanlıyım, sesime baksana. Borazan. Artık mahallenin tıfıllarına abilik yapıyorum. (Akşamüstleri. Uzun tatiller hariç.) Ben de seninle saklanayım abi. Abi, penaltı atmayı bir daha göstersene. Başaltıyı vurmak için, elimi diğerinin üstüne mi koymalıyım abi?

Gel gör ki, şu dombiliye vız gelir tırıs gider benim abiliğim. Maşallah keyfi yerinde, öğlen oldu hâlâ yatağında. Asidiydi metaliydi kafamızı ütülüyor, annesi ne getirse hapur hupur mideye indiriyor. Odasının penceresini boyarken suratıma bakmadı bile. Bilmiyor ki ben ondan (hepinizden) katbekat üstünüm. O boyası kabarmış duvar, ben iki kat geçilmiş tavan.

Ha, kıvır sen burnunu kapı ardından, kıvır kıvır, yazın da çalışıyorum şubat tatilinde de, n'olmuş ayıp mı, ders kitaplarımı sen mi alacaksın yoksa, buza kesen havalarda yürümeyi hiç denedin mi, çatlayan ellerin pıhtılaşmış kokusunu sen ne bileceksin. Üstümdeki beyaz montun.

Ama şu okul bir bitsin, bak o zaman elimi sürer miyim fırçaya, ıspatulaya. Mahir Usta istediği kadar konuşsun:

"Boş ver okumayı, gel yanımda iyice yetiş. Adam gibi mesleğin olsun."

Bana sökmeyecek bu alavere dalavere. Tavan badanasının nasıl yapılacağını tarif ederim anca sana. Size. Ve "Bravo doğrusu, böylesi çok daha kolaymış," dersin. Dersiniz.

Yonca gitmeyip kalsaydı, eminim o da vurulurdu düşlerime.

‖“Hiçbir şey gördüğün gibi değildir,” diyorum. İkna olmak için görünenlerin listesini istiyor. Boş bir sayfa uzatıyorum, gözlerini iki kez kırpıştırıyor.‖

“Diyelim ki sen gerçekte yokmuşsun. Annen, baban, yatağın, penceren, dut ağacı, gökyüzü yok.”

Yatağın altına eğiliyor, doğrulmadan fırlatıyor. Filli terlik. Iska.

“Veya bir çizgi filmin içinde yaşıyorsak?”

Afallayıp kalıyor şapşal. Dilini çıkarıp, “Siktir len!” diyor.

Küçük paşa, öyle atari maçında gol atmaya benzemez bu işler. Kendin üzerinde düşünmek gerek. Yaşamın, insanların, zamanın.

Ne çok zaman geçti, sizlerin Varlığıyla uğraşmaktan kurtulamadım. Ooof, hep dertsiniz, hep hep.

Sanırım böyle böyle inşa ediyordum kabuğumu ben.

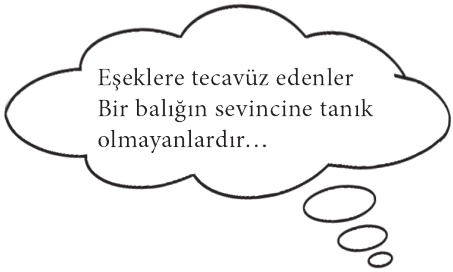
Yatağımın başucunda yaşlı bir zeytin ağacı asılıdır.

Yeşil taneciklerin içine Allah’ın doksan dokuz ismi sıkıştırılmış. Ya Baki Ya Celil Ya Halik Ya Musavvir…

Bunlardan sana ne di mi, derslerde ne öğretilirse hemen yalayıp yutmaya bakarsın sen, hah şöyle aferin, iyice tadını çıkar ağzında, götür götür, oooh yarasın tosunuma.

Öyle dudak bükerek bakma len, evet saçını inek yalamışım ben, n’apacaksın, hadi çık dışarı şöyle, kozlarımızı paylaşalım, ama babanı evde bırak bi zahmet. Bahse girerim tıraş olmayı bile ondan öğrenmişsindir. Bakkal İbrahim Amca’dan daha iyi bilebilirmiş gibi.

Bak hele, kapının arkasına neler yapıştırmış neler. Bikinili, bikinisiz esmerler.

Ya bırak Allah aşkına. Senin (sizin) çektiğin (çektiğiniz) otuz birler bile kabul edilmez. Koyarsın (koyarsınız) videokaseti, hayalsiz izlersin (izlersiniz), alırsın (alırsınız) porno dergileri, iki dakikada boşalırsın (boşalırsınız). Benim otuz birlerimse seninkiler (sizinkiler) gibi hazır değildir. Zevk sahibiyim ne olsa: Düşlerimde kendi kadınlarımı kendim yaratırım da öyle sevişirim onlarla. Çırılçıplak soyunmadan.

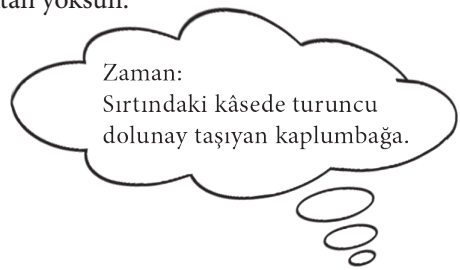
Annesi, şimdi de bir kocaman kâse sütlaç getiriyor çöpçü balığına. Tarçınlı.

"Sen de ister misin evladım?"

"Yok, teşekkürler."

Bebekler doğuruyorsunuz, anlamsız bebekler. Ne taştan, ne kâğıttan. Yalnız dudaktan yoksun.

Bebekler.

Yatak odası badanalanınca, işimiz tamamdır. Önce çivisinden çıkarmalı şu fotoğraf çerçevelerini. Mutlu mesut. Ah unutmuşum, siz yılbaşını otellerde kutlarsınız. Kurban bayramında yazlıklarınıza koşturursunuz.

Sahi, geçen zamanı mı daha çok seversiniz gelecek olanı mı?

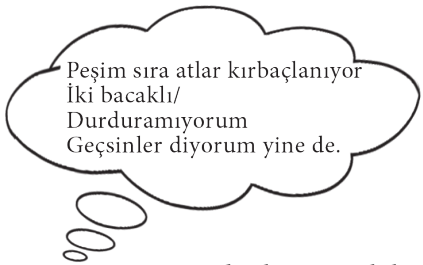
Ama en fenası, hayatı hep başkalarına (bana) anlatacakmış gibi yaşarsınız. Mezuniyet balosu şapkalarını bu yüzden saklarsınız, okul yıllıklarını da. Diplomayı duvara asmanın başka anlamı varsa, söyleyin lütfen.

O üniformalar var ya, lacivert-gri-siyah, hep boşuna; bir pantolon, bir ceket farklılıkları örtmeye yeter mi?

Yeter be Mahir Usta, çıkarmıyorum üstümden işte, onunla daha hızlı boyuyorum pencere pervazlarını, görmüyor musun? Fare tuzağındaki peynirden başka nedir şu sırtımdaki?

Daha fazla katlanmayacağım ama.

Beyaz montun parası, yaz gelmeden okul aile birliğine ödenecek.

Küstahlar. Geri çeviremiyorum yardımlarını, iyi biliyorlar: Soğuk sabahlar bende ateşlere dönüşür.

Anneme verecek işleri olsa ya. Ah olmaz mı var, var: Benim badanaladığım evlerin kirini pasını temizlesin o her gün. Öyle iyiler ki Mahir Usta, ne olsa zavallı annem, tembel tavukmuş zamanında. Okumamış ilkokuldan sonra.

Onların ne suçu var, di mi? Allah, onlara bahşettiğinin onda dokuzundan mahrum etmiş anneciğimi. Yine de oğlu lisede okuyor diye, koruyup kolluyorlar işte.

Külâhıma anlatın siz bunları. Vermeyi bir halt sanıyorsunuz, belli. Sıkıysa kimsenin kimseye istese de sadaka sunamayacağı düşlere uyusanıza.

Karabasanlarınız artsın inşallahüteala.

Yardım!

Annem yine divana oturmuş, ağlıyor. Sorsam, diyecek ki:

"Niye olsun güzel oğlum, rahmetli anneanneni düşünüyorum."

Demeden tüymeli bahçeye, şeytan tüyünü üflemeli Yonca'yı getirmeye.

Yonca gitmişti, di mi len? Tüh ki ne tüh!

!Hayat işte

Okul hayatımda hiçbir şey öğrenmediysem, sayıların önemli olduğunu öğrendim. Olmasaydı, dedemin doksan altısında intihar etmesini kim umursardı?

Benim bu dedem, sen tut kış kıyamet deme, sabahın köründe dört atlı faytonu hazır et, mahallenin yetmişlik kokoşunu İzmir'den İstanbul'a götür. Hem de ne için? Madam, aşk filminde oynayacakmış da ondan.

Erkenden yola koyulmamış olsalardı, kulaklarından çeker, salmazdım ya ben onları. Kaderlerine yazılmış bir kere.

On gün mü geçti yirmi gün mü, ihtiyar tek başına çıktı geldi. Hiçbir yere uğramadan doğru kahveye. Çırak, iki ıhlamur koydu önüne. Limonlu. Höpürdetmeden içti, kalktı gitti.

Evin avlusuna girdiğinde, başına geleceklerden haberi yok tabii:

Benim o sinema artisti manyağı halalarım, divanda oturmuş eğleşiyorlarmış. Meğer en büyüğü saçlarını sarıya boyamış, onun küçüğü ucuz diye pazardan kırmızı pabuçlar almış. Ufaklarıysa tırnaklarına simsiyah ojeler sürüyormuş.

Dedem atları ahıra sokmayı bırakıp, arsız suratlarına ikişer Osmanlı tokadı yapıştırıvermiş bunların.

"Tüh Allah belanızı versin. Evi kerhaneye çevirmişsiniz orospular."

Ortancaları fitne fesat. "Sen," demiş, "içeri gir de asıl kerhane nasıl olurmuş gör." "Pezevenk" de demiş güya, ama dedem ya duymamış ya duymazlıktan gelmiş.

Altmış yıllık yatak odasına daldığında, babaannem bakkalın on dokuzluk oğlunun üstünde, iki yandan örgülü saçlarını savuruyormuş. Kâfir, tülbendini de çıkarmış üstelik.

Dedem hiçbir şey demeden kapıyı usulca kapatmış. Faytonuna atladığı gibi siktir olup gitmiş.

Akşamına yanında beş afetle dönmüş. Beşi de birbirinden fıstık. Mavi, yeşil, ela, kahve, menekşe gözlü. Lavanta, amber kokulu. İki büyükle beraber odaya girip kapıyı kilitlemişler.

Bundan sonrasını afetler anlattıydı, artık ne yalanları varsa günahı boyunlarına.

Dedem "Soyunun," demiş bunlara, soyunmuşlar. "Yuvarlak yapıp çökün," demiş, ortalarına oturmuş. Sırayla nihavent okutmuş her birine. Bütün gece aslan sütünü susuz mezesiz demlenmiş.

Güneş doğarken, derenin kenarındaki on dönümlük ayva tarlasını aralarında pay etmiş.

Öğlen uyandıklarında dedem nalları çoktaaan dikmiş.

Bir Allah'ın kulu da çıkıp, "Adamın yaptığına bak, karısını öldüreceğine kendine kıydı," deseydi; "Aklını başına topla!" diyen bulunmazdı.

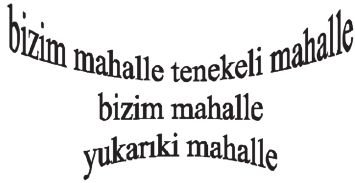
Mekânı Cennet olsun.

Çingene

kamyonun yokluğunda

"Okulda sakın söyleme bu şarkıyı," diyordu annem.

Ojeli tırnaklarını kulak mememden çıkarır çıkarmaz, kanatlı kırmızı karıncalar üşüşüyordu dudaklarıma.

"Sakın diyeyim. Çingene sanırlar bak sonra."

E n'olmuş, ne güzeldir Çingene olmak. Özgürlüktür, ağzı bozukluktur, kahkahadır, gökkuşağı evlerde yaşamaktır.

"Bir Macit Dede vardı, rahmetli. Bir sabah Çingene'nin birini getirmişler, yıkasın da misler gibi gömsünler diye toprağa. Üç gün üç gece uğraşmış da, anca çıkarmış adamdan at leşi kokusunu."

Yeliz öyle mi ya, uçsuz bucaksız karanfil bahçesinde doğmuş gibi. Kapıdan dışarı adım atmayagörsün, bütün sokak bahar kokar, ikindi yağmurlu toprak kokar.

"Ayol tek bildikleri vur davulu, öttür zurnayı."

İnceciktir onun beli. Allı morlu bir eşarp bağladı mı, tutabilene aşk olsun. Saymışlar bir keresinde, dakikada yüz seksen dört göbek atmış valla.

kamyonun koltuğunda

Karga siyahı bıyık kıpırdıyor, "Bak," diyor. "Bu senin cici annen. Öp hadi elini."

Buğulu pencereden tuzlu palmiyeler geçiyor.

"Deme öyle şey babası. Her şoparın bi tanecik anacığı olur."

Fırtına çıktı belli, sokak lambaları beşer onar ön cama devriliyor.

"İyi ya, onun annesi artık sensin."

Deniz köpük köpük taşıyor.

kamyonun tozunda

Teni sımsıcak annem kapıyı açar, "Geç içeri," derdi. Herkesten sakladığı özlemini sokak başında yitip gidene bağlardı.

"O Çingene orospusunu da getirmiş mi baban olacak pezevenk?"

Yüzüne bakmaz, dosdoğru tuvalete koşardım.

Uzaklardan bir vapur mırıldansa, çiğdem çitlemeyi bırakırdı Yeliz. Biraz daha aralardım ince tülü, esmer gözkapaklarının ışığı kilime düşerdi.

"Ayrıl be kaptan," diye bağırırdı sonra, "daha ne bekliyorsun?"

Kaptan ayrılmak bilmezdi.

Canım hamal böreği isterdi.

Paylaşılamayan Memeler

Oltaların balıklardan fazla olduğu yerde kimi misinalara hüzün düşer. Aynı balıkağzını birden çok çengel paylaşmak isterse başka elbette.

Ama oltaların doğasını paylaşma değil de sahiplenme arzusunun oluşturduğunu varsaymışımdır hep: Kardeşim doğduğundan beri…

Anahtar kelimeler: Meme, Süt, Oyun Teorisi.

Annemin yumuşacık tombul memelerinden biri diğerinden büyükmüş. Biz üç erkek aynı anda saldırınca fark etmişler. Anneannemin yalancısıyım.

Memeler öylesine dolgunmuş ki, ağzına kadar dolu süt güğümlerine benziyorlarmış. Kardeşim doğar doğmaz sağdakine yapışmış, soldakini zaten bir senedir ben sahiplenmişim. Babacıksa ne olduğunu başta anlayamamış. İlk şoku atlatınca kocaman elleriyle bir beni, bir kardeşimi memelerden ayırmaya kalkmış kalkmasına ya, annem upuzun kaşlarını öyle bir oynatmış ki, adamcağızın o güne kadar daha büyük hayal kırıklığı yaşadığı görülmemiş. Haksız da sayılmaz hani:

Olay, cümle akrabanın konu komşunun önünde gerçekleşmiş. Üstelik doktorun tavsiyesiyle memeleri iki yıl boyunca sadece bebekler kullanacakmış. En kötüsü de, kendi yakınları dâhil etrafta kim var kim yok, sonuna dek annemin seçiminden yanaymış.

Babam "Meme, meme, meme," diye sayıklamaya başlayıp, hastanede önüne çıkan her kadının memelerini mıncıklamaya kalkınca babaannemi çağırmışlar.

Kadın o yaşlı haliyle çıkıp gelmiş, oğlunu dizinin dibine oturtmuş. Açmış dişsiz ağzını, susturmak ne mümkün.

"Eşşek kadar adam oldun, hâlâ meme peşinde koşmaya utanmıyor musun? Haram olsun sana emzirdiğim sütler. Benim memelerim neyine yetmedi zamanında deyyus?"

Sonra da buruşuk göğüslerini avuçlayıp oğlunun ağzına dayamış.

Babam memeleri biraz emip, yüzünü ekşiterek bırakmış.

Son çare mahalle camiinin imamını getirtmişler. Hocaefendi, yeni doğurmuş kadınların memelerinden kendi elleriyle bir sürahi süt sağmış, güzelce okuyup üflemiş, soğuk soğuk babama içirmiş.

Sürahinin dibinde kalanı kendisi bitirdikten sonra da, kapı önünde bekleşenlere şöyle demiş:

"Bir süre kendi haline bırakın garibanı, istediğince yalanıp dursun; tez vakitte pes eder, tıpış tıpış çekip gider."

Ya pes etmezse?

çekip gitmezse?

yalanmaya doymazsa?

İntihar mı cinayet? mi ip mi tüfek? mi?

Fenomenullah

Gümbür gümbür atlılar geliyor. Yok yok, damperli kamyonlar vadiye kayaları boşaltıyor. Sağır mısın yahu, az önce yıldırım düşmedi mi; asırlık çınarlar devriliyor.

Hoşgörünün de bir haddi hududu var canım. Daha ne kadar dayanacağım bu gürültülere? Sabah işe gitmem lazım. Demek ki geceleri uyumam.

Geçirdim terlikleri ayaklarıma, basamakları ikişer üçer zıplıyorum. Haydaaa, terliğin sol teki kaçtı, tırabzana çarpa çarpa aşağıya uçuverdi.

İhtiyar yönetici, yakalamış ucunu; mestiyle eziyor.

"Yine mi âlem yapıyorsunuz, münafık?"

"Yok be Hasan Amca."

"Öyleyse kimden bu patırtılar?"

"Herhalde yedi numaradan. Gel hadi, gidip bakalım."

Yüklendi koluma, çıktık yukarıya.

"İy'akşamlar, kusura bakmayın bu saatte…"

"İy'akşamlar. Buyrun?"

"Siz yeni taşındınız sanırım."

"Evet?"

"Güle güle oturun da ben kaç gündür doğru dürüst uyuyamıyorum."

"Öyle miii, ay çok af'edersiniz. Bizim çocuklar… Biraz hiperaktifler de."

Mini minnacık iki çift çıplak ayak, paldır küldür gelip annelerinin yanına yerleşiyor.

"Bak gördünüz mü, abi gürültünüzden uyuyamıyormuş. Kız abisi bunlara."

Kızacağım elbette. Sizin yüzünüzden rüyalarımda ev başıma yıkılıyor haylazlar. Biz de çocuk olduk zamanında ama… Hayır, sakın yapmayın bunu! Birbirine benzemez yirmi parmak eğilip bükülüyor. O onun öteki şunun arkasına, geriye kalanlar halının altına gizleniyor.

Dur hele. Aranızda utanmaz biri var. İşte yakaladım seni. Ayaklardan biri altı parmaklı. Balyoz o, balyoz o, o o!

Hasan Amca dayanamıyor, omzumun yanından boynunu uzatıyor.

"A be kızım, günlerdir kafamız şişti çocukların koşturmasından."

"Kusura bakmayın amcacım, haklısınız ne diyeyim?"

"Valla sabah sekiz buçukta bir başlıyorlar, gece on iki buçuğa kadar."

Altıncı parmaktan bir metre yirmi santim yukarı çıkıyorum.

"On iki buçuk ben, sekiz buçuk kardeşim."

"Tövbe estağfurullah," çekerek gidiyor Hasan Amca. Burun kılları aynı dedeminkiler.

Günaşırı bacaklarına oturtur, elime makası tutuştururdu.

"Hadi kes bakalım şunları. Dikkat et de burnumu doğrama."

Halalarım, amcalarım "Ölse de kurtulsak!" derlerdi. Babam "Yok be ne ölmesi, en az yarımızı gömer," diyordu. Öldü. Başucunda bir tek en küçük gelini ağladı. O da, kaynatasının ölümü bebeğininkiyle aynı güne tesadüf ettiği için. Beş yıl arayla.

Benim onu sevmeyişim başkaydı: Dondurma külahlarını avcumuzdan aşırıp aşırıp kendi yerdi.

İşte benim bu yaramaz dedem, kapı aralıklarından ev ahalisini gözetlermiş. Bir keresinde, aha ben şu altı parmaklının boyunda, kardeşim de ötekinin yaşındayken divan yastıklarını almışız altımıza. Düğmeli, sert. Benimki Müjde, kardeşiminki Ahu. Öğle güneşini de emmişler ki, öyle tatlılar. Sonra sıkılıp değiştirmişiz. Ahu'nun dudakları bir başka. Lokum gibi maşallah.

İhtiyar, kedi gibi sızıvermiş içeri meğer. Biz hâlâ öpüşmelerdeyiz. "Defolun kavatın evlatları," diyerek kovalamıştı bizi.

O ikisini bir daha görmedik, unuttuk gitti. Nasıl olsa büyük halam yeni yastıklar dikmişti. Benimki Banu, kardeşiminki Hülya.

Bir bayram sabahı babam, "Hadi gidin de kaldırın dedenizi," demişti.

Yataktaki manzarayı görünce doğruca abdest almaya koşturduk. Dedemse ezana yetişememiş.

E ben de solumda Ahu, sağımda Müjde uyusaydım, namaz mamaz düşünmezdim.

Uykum kaçtı.

Aaaa, kime kız?

Ne bileyim be abla.

Yarın ne giyseme mi?

Cık.

Ettiği o lafa mı?

Iııh.

Keşke yapmasaydıma mı?

Yok.

Eeee şırfıntı, kime o zaman?

Dur düşüneyim. Galiba… Ya abla, biliyo musun, benim uykum hep kaçar. Memişlerim patladığından beri.

Bi keresinde, bi çocuk bana bi mektup yazmıştı; ama nasıl manyak, nasıl dibi düşmüş, hasta. O ara benim de kafayı taktığım bi başka çocuk var, çocuk dediysem koca adam, benden on beş-yirmi yaş büyük. Ama bana yüz vermez. Uykum bi kaçmıştı, üç gün ara ki bulasın. Beni seven mi benim sevdiğim mi, beni seven mi benim sevdiğim mi? Dördüncü gece uykum döndü dönmesine ya, o eski uyku değil.

Bi keresinde de anam olacak kaltak, babamın rakıcı arkadaşlarından birini odaya atmış, beni de çağırmaz mı! O giden uykuyu sonra pazarda bi turuncu çarşafa sarınmış gördüm de, bohça yapıp öyle geri getirdim. Getirdim getirmesine ya, aynı uyku değil.

Bi keresinde de… Kız abla kafanı şişirdim mi, doğru söyle.

Yok kız anlat sen, anlat. Senin uykun da amma çok uğursuza kaçmış öyle.

Valla haklısın abla, ne diyeyim.

Şimdi sen bilmezsin, eski mahallede çakır bi oğlanla konuşurdum ben. Bi baltaya sap olamamış, Hayta Cemil derlerdi. Sol bacağı kısa bi ablası vardı, yıllarca ona annelik etmiş. İşte o bacağı kısa, bi akşam tey-

zelerini toplamış, çat kapı gelmişlerdi. Allah'ın emri, peygamberin kavli. Babacık "Az daha büyüsün de öyle bakarız, şimdi olmaz," demişti.

Bu Cemil, her öğlen okul kapısında beni bekler. Bi gün beklemez olmuştu. Meğersem, domuz gibi bi karının peşinden Alamanya'lara gitmiş.

Kim bilir kaç kış sonra, habersiz dönüvermişti. Ablası gene toplamış teyzelerini. Babacık, kapı eşiğinden bin bir küfürle kovalamıştı zavallıları.

"Benim domuz eti yemiş dinsize verecek kızım yok."

Sonracıma işte benim herif, nerden gördüyse beğenmiş cismimi. Babacık verdiydi hemencecik. Devlet kapısında maaşlı, sigortalı adam.

Düğün günü, bu çakırın ablası dört tabak dolusu incir göndermiş. Peygamber Efendimizin emri diyeymiş.

"Gerdeğe girecek hatun, ikindi namazıyla akşam namazı arasında kırk tane incir yerse, toprağına düşecek tohumlar Ruz-i Mahşerde yedi sülalesine şefaatçi olur."

Gece inmiş, el ayak çekiliyordu ki; bende bi cırcır başladı, eşkıya başına. Herife derim, git öte yana, gitmez.

Artık sabaha kadar, ben kenefte incir, herif döşekte döl cırcırı.

Önce şu topal, sonra bi kız iki oğlan, bi oğlan daha, ama cansız. Tam kurtuldum dedim, bi kız iki oğlan daha.

Herif, mübarek Kadir Gecesi yataktan düşüp sopasını kırdığında rahata erdim sandım, ama gel gör be abla…

Fermuar-Aşağı

Sağ elimi alıyor avcunun içine. Terli. Parmaklarım ne kadar küçük görünüyor. Sanki on iki yaşında değilim.

Avcumdaki biçimsiz çizgileri görmek istemiyorum. Kapatıyorum parmaklarımı, tırnaklarımın içi simsiyah. Akşam eve gidince annem banyoya sokacak, o sert beyaz bezle ovalayacak; bileklerim kıpkırmızı olacak, biliyorum.

Parmak uçlarımdan tutuyor, teker teker açıyor.

Bu göle gitmiş,

Bu balık tutmuş,

Bu pişirmiş,

Bu yemiş,

Bu hani bana, hani bana demiş.

Biçimsiz çizgilere bakıyorum. Karmakarışık. Hiç de okunmuyor Allah'ın adı. Dedem bazen böyle yalan söyler işte.

Ters çeviriyor elimi, kolumun ortasından uzanan yeşil damarın üzerinde dolanıyor. Sırtım uyuşuyor, burnumdan genzime benzin kokusu akıyor. Bir damla düşüyor tavandan.

Başımı garajın içine çeviriyorum. Karanlık.

Kavrıyor bileğimi, bacak arasına yerleştiriyor, acelesi var belli ki. Sola sağa hareket ettirdikçe, bir şeyler oynuyor yeşil kumaşın altında. Fermuarına götürüyor parmaklarımı, aşağı kaydırıyor; sıcaklık artıyor.

Garajın karanlığı yoğunlaşıyor, benzin kokusu genzimden aşağı kayıyor. Boynumda sivilceli bir ıslaklık.

Ne çok sıkıyorum gözlerimi, karanlık artık görünmüyor.

Bir damla daha düşüyor tavandan.

Yarın iyi ki cumartesi, öğretmenim sormayacak boynumdaki kırmızılığı. Ama ziyaret günü lekeleri görmemeli babam, yoksa çok sinirlenir.

Annem boğazlı kazağımı nereye koymuştu acaba?

Fermuar-Yukarı

Telefonu kapatıyor annem. "Baban bu gece de gelmeyecekmiş," diyor.

Bu gece de gelmeyecekmiş. Sekiz. Ben büyüyünce sekiz gece evime gitmeyeceğim bir işte çalışmayacağım.

"Hadi kalk çişini yap," diyor, "sonra da pijamanı giy."

Televizyondan gözlerimi ayırmadan, "Tamam," diyorum.

Avluya çıkıyorum. Mahallenin köpekleri sanki yeni uyanmış.

Islak topraktaki cinlerin üzerine basmadan tuvalete giriyorum. Beyaz donumu çıkarıyorum, pencereye fırlatıyorum. Kenara çarpıp yere düşüyor. Yeniden atıyorum, tam isabet.

Tekrar giyiyorum pantolonumu. Sağ elimle soğuk fermuarı çekiyorum. Olmadı. İndirip daha hızlı çekiyorum, yok.

Biliyorum, acıyacak. Ama erkek adam korkar mı hiç!

Ortasından tutup iyice uzatıyorum. Bu kez başardım. Çürük dişimi berber İsmail Amca gelip çekmişti ya, onun gibi bir acı.

Uyuyan cinlere "Allah rahatlık versin," diyorum, eve giriyorum.

Annem alışkın bir çığlık atıyor.

"Yine mi sıkıştırdın şu lanetolasıca pipini?"

Divana uzanıyorum.

Kamyonun içi ne güzel benzin kokar şimdi, çiğdem kokar. Hastanede elimi tutar, "Erkek adam ağlar mı hiç?" der. Hem özlemiştir hemşire ablaları.

Dönüşte de dondurmacıya uğrarız. "Bu kez limonlu çekti canım," derim.

Telefonu kapatıyor annem. Babam yola çıkıyormuş.

Kusursuz Çizgi

Kapanınca kusursuz bir çizgiye dönüşüyordu gözleri.

Pencereyi açtım, İzmir'in yapış yapış eden sıcağı çarptı yüzüme. Ardından tek heceli çocuk gürültüsü.

İkindileri gittiğimiz park. Çömelmiş, kaydırağın ucunda bekliyorum. Yine yummuşsun gözlerini. Sanki denize atlıyorsun.

Bak, kollarımdasın işte. Güneşe fırlatıyorum minnacık seni, parmakların yanıyor. Öpüyorum, öpüyorum, "Geçti," diyorsun. Kahkahaların güvercinleri ürkütüyor.

Dirseklerinden güç alarak doğruldu. Çıplak sırtını, uyurken yüzünde sahte bir yara izi bırakmış yastığa dayadı.

"Çakmağı uzatsana."

Dumanı tavana doğru üflerken, "Dinle Meriç," dedi, "üç aydır onu karnında taşıyan benim."

"Eee, n'olmuş yani?"

"Hakkında karar verecek olan da benim."

"Meryem Ana mısın sen, tek başına…"

"Allah aşkına, harcadığın on dakikayı mı başıma kakıyorsun?"

"Bu hallere o on dakika yüzünden düştük ama."

"Keşke dilim tutulsaydı da söylemeseydim…"

Sigarasını tablada ezerken, küller yatağa savruldu.

"Uzatmanı anlamıyorum," dedim. "Şurdan taksiye atlayıp gideceğiz. İki saat sonra nerde kaldıysak ordan devam ederiz."

"Meriç kabul et, nerde kaldığımızın hiçbir önemi yok artık. Yakında gerçek bir ailem olacak benim."

Babamın yarım bıraktığını mı tamamlayacaktım, yoksa onu taklit mi edecektim? Öğrenmenin tek bir yolu vardı: Ayrılmak. Sen uyurken.

Burnunu son bir defa öpmeden.

"İnan, çok midesiz herif tanıdım, ama bu kadarını ilk kez görüyorum."

"Sandığın gibi biri değil o. Gitmediği doktor kalmadı yıllarca. Evin içinde bir çocuk sesi istiyor, o kadar."

"Boş versene. Hangi insan, bir çocuğun babasından ayrı yaşamasına razı olabilir?"

"Meriç, sen bu bebeği istemiyorsun ki."

"İşte bu yüzden aldırmalıyız zaten."

Güneşi yakalamak için ellerin daha çok küçük. Biliyorsun, bu buruşuk dünyaya hazır değilsin henüz.

Ya da ben değilim.

Yataktan kalkıp pencereyi kapattım.

Kusursuz çizginin nerde başlayıp nerde bittiğini artık göremiyordum.

Bakla

Bakla

Eflatun Sütyenli, buz kovasından avuçladığı pütürlü parçalarla dudaklarını okşayıp cıvıldadı.

"Aklıma ne geldi bak, taaa çocukluğumdan hem de."

Rujunun kandamlası çiçeğine dönüştürdüğü küpleri acemi jonglör gibi çevirirken, soluksuz şarkısına koyuldu.

Girl
Boy
Bakla
Tomboy

Girl
Boy
Bakla
Tomboy

Kız Oğlan Bakla Erkekfatma

Her sözcükte boynunu sağa sola yatırıp tempo tutmaya kalkınca, buz parçaları çekirge sürüsü gibi zıplayarak kucağıma yuvarlanıverdi.

"Bakla ne ya?" diye sordum.

"Benim işteee, hem de en güzeli!"

İmelda

Güneşin turuncu tüylü şapkası görünmez olduğunda, Malacanang Sarayı'nın okyanusa battı batacak balkonuna tırmandım. Tıknaz askerlere yakalanmadan İmelda'nın odasına giriverdim. Bir başına uyuyordu Kraliçe. Çırılçıplak.

Ter damlaları yüzünden boynuna yuvarlanırken, şehvetle sayıklıyordu:

"Benim ailem bu ülkedeki her şeye sahiptir,

bu ülkedeki her şeye,

her şeye sahiptir,

sahip..."

Her şeye sahip olmasaydı, ailesinin sonu başkalaşır mıydı, bilmiyorum. Ama orda ne aradığımı biliyordum.

Yatağın karşısındaki aynalı gardırobu açtım. İçeri adım atmamla bir başka sarayın bahçesine düşüverdim. Buz gibi, ama ışıl ışıl, renk renk. Elmas kolyeler mi ararsın, pırlanta yüzükler mi, zümrütler, yakutlar…

Taşları avuçlayıp avuçlayıp çantama dolduruyordum ki, yanıbaşımda yalınayak çocuklar belirmişti. Çantayı hemencecik kirli paslı ellerine tutuşturuverdim. İşte o anda, yer zangır zangır sarsıldı, çocuklar kayboldu. Taşlar da.

Meğer altımdaki toprak değil, sapsarı bir devmiş. Gözleri kuyu ağzı, elleri vinç kepçesi. Göbeği desen katedral kubbesi… Kollarına bağladığı ayakkabıları sırtıma başıma fırlattıkça, kahkahası pencereleri titretiyordu.

İmelda gürültüye uyanıp çığlığı basınca, zebella beni bırakıp efendisine koştu. Durur muyum orda daha, doğru altın işlemeli kapıya… Bir adım atıyorum, kapı on adım kaçıyor, tam yakaladım derken kayboluveriyor. Sonunda açmasına açtım ya, bu defa dipsiz bir uçuruma yuvarlanıverdim.

Hawaii plajlarından birinde kendime geldim. Keşke gelmez olaydım:

Yüzü İmelda'ya dönüşmüş dev, ayakkabılardan taaa bulutlara değecek bir kale yapmış, içine de beni tıkıştırmış. Yetmemiş, palmiye kadar uzun kolunun üstüne ıslak bedenimi yatırmış. Bir ısırıyor, bir öpüyor, bir ısırıyor, bir…

Manila

"Derin derin ne düşünüyorsun yakışıklı?"

"Dün geceki karabasanımı."

"Ayyy, hadi anlatsana!"

"Gizlice İmelda'nın odasına…"

"Amaaan, sen de mi?"

Kirli, çıplak ayağıyla dizimi dürttü.

"Söyle bakalım, kocası da orda mıydı?"

"Hayır."

"Sahi, adı neydi onun?"

"Nerden bileyim ben."

"Haaa, anlaşıldı; senin derdin kuklayla. Onu oynatanla değil."

Sıcak bir muson, şehrin ortasında kahverengi dikiş izi gibi kıvrılan nehirden uçurduğu sinekleri yüzüme yapıştırıyordu.

Dokuz-on yaşlarında bir oğlan masaya yanaştı.

"Saat ister miydiniz bayım?"

Belki de geçen akşam peşime takılan çocuklardan biri. Loş sokaktaki teneke kulübelerden fırlayıp nasıl da etrafımı sarmışlardı bir anda.

Sanki Lilliput'un cüceleri. Siyah pastel elleriyle gömleğimin ucunu çekiştirdikçe, öyle çok eğleniyorlar ki.

En küçükleri, kaşlarıyla sırt çantamı işaret ediyor. Açıyorum. Not defteri, tükenmez kalem, iki ananas. Kapıp kaçıyorlar. Ananasları.

"Ters yöne gidiyorsunuz!" diye bağırıyorum. Saray o tarafta değil. Kraliçe'nin ayakkabıları. Ayaklarınıza. Çırılçıplak.

İmelda'nın kocasının adı neydi sahi?

Adriatico Sokağı

"Söylesene, nerde oturuyorsun sen?"

"Niye sordun tatlım?"

"Hiiiç, öylesine."

"Adriatico Sokağı'nda."

"Çocuğun var mı?"

"Dalga mı geçiyorsun, tabii ki yok!"

"Geçen gün, beni komşularının çocukları kovaladı öyleyse."

Birasından büyükçe bir yudum aldı, sararmış diliyle etli dudaklarını yaladı, geğirdi.

"Korkuttu mu yaramazlar seni?"

"Sayılmaz."

"Neyse, onları boş ver de buranın havası kaçmadı mı? Daha eğlenceli bir yere gidelim mi?"

"Bu mekânı sevdim ben. İstersen sen kalkabilirsin."

"Ne o, beni arzulamıyor musun artık?"

"Hiç arzulamadım ki."

"Birazcık?"

"Yok."

"Neden?"

Bu kadar ısrarcı olman ne can sıkıcı. Sadece laflamak istemiştim, ama sen daha fazlasını istiyorsun benden. Bedenini nasıl kiraladığın, neden kiraladığından daha önemliymiş gibi davranıyorsun.

Bardağıma bir-iki parça buz attım.

"Seni değersizleştirmek istemiyorum."

"Hayatımda bundan daha aptalca bir şey duymadım. Dur dur, sende olan bende de olduğu için mi?"

"Sende olana fiyat biçtiğin için belki."

"Bedava olsa sorun yok yani."

İşveli nazlı kirpiklerini kırpıştırıp sordu:

"Sakın sen İmelda'nın kocasına âşık olmayasın?"

"Daha neler."

"Öyle öyle, şu güzelliği nasıl reddedersin yoksa?"

Aynasını çıkarıp rimelini tazeledi, küçük pembe tokalarını düzeltti. Sahte timsah derisi çantasını omzuna astı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Ne o, fikrini mi değiştirdin?"

"Yooo."

"İyi öyleyse. Değiştirirsen, beni Adriatico'da bulabilirsin."

Biramı tek yudumda bitirdim, masaya üç yüz peso bıraktım.

Eflatun Sütyenli, çoktan karşı kaldırıma geçmiş, önünde duran arabaların kahkahalarında kaybolmuştu.

Sekiz günde her şey olabilir

Çantamı sandığın üstüne fırlatıyorum, düğmelerini çözüyorum önlüğümün. En alttaki kopuyor. (Kaç zamandır sallanıyordu.) Top yapıyorum yağmur ıslağı çoraplarımı, dizimde sektiriyorum.

Annem dönmüş. İyi de niye bizim odaya kurulmuş ki, geç kalmadı mı bunun için, hem neden şimdi?

Onun odasının penceresi apartman boşluğuna açılıyor: Loş. Yastığa, yatağa komşuların yemek kokuları siniyor. Sonra sesler. Gece yarılarına kadar.

Biz ne konuşsak hepsi gökyüzüne yükselir, yıldız tozlarında gizlenirmiş. (Kimsenin duymadıkları bile.) O yüzden ben hiç gürültü yapmam, hep içimden konuşurum. Hep.

İçinde de konuşurmuşum zaten. Annemin.

İçinden çıkmışım, en çok onu sevmeliymişim. İçimden gelerek.

Aaa, özlememiş anneciğini bu ayol. Kadıncağız yeni çıktı hastaneden, bana mısın dediğin yok! Hayırsızın önde gideni seni.

Çantamı sandığın üstüne fırlatıyorum, düğmelerini çözüyorum önlüğümün; top yapıyorum yağmur ıslağı çoraplarımı, dizimde sektiriyorum.

Terliklerini sürüye sürüye karartıyorlar buzlu camı. Bütün kardeşleri toplanmış. Kocalarıyla, çocuklarıyla. Sanki Şeker Bayramı. Oooh, ne sessizdi ev akşamları. Aysel teyze, tarhana çorbası. Aman canım, çok sıcak. Üfle üfle, bir yeşil zeytine üç ısırık. Dut yaprakları toplamalıyım ipekböceğime. Acıkmıştır. Kurumuş kayısı çekirdekleri kardeşime.

Ne uyuşuk çocukmuşsun sen be! Bir önlük çıkarmak bu kadar mı zor?

Çantamı sandığın üstüne fırlatıyorum, düğmelerini çözüyorum önlüğümün; top yapıyorum yağmur ıslağı çoraplarımı, dizimde sektiriyorum.

Kardeşimden bile küçüktüm o keresinde. Ensemde soğuk soğuk parmaklar dolaşıyordu. (Ne aradıklarını söylemeden, bilmeden.) Alnımdan genzime epekşi sirke tadı…

"Doktor çağıralım hemen," diyorlardı, görsen annem nasıl gülüyordu.

"Amaaan, ne gerek var, bir şeyciği kalmaz sabaha."

Gözlerimi bi açmıştım, dikiş kutusu kucağıma hoplamıştı. Balon gibi büyümüş. Patlar mı diyordum, patlamıyordu. İğne deliklerine sığmıyordu iplikler. Renk renk makaralar zıpzıpzıp.

Pes valla, aynı babana çekmişsin. Aynı. Aynı.

Çantamı sandığın üstüne fırlatıyorum, düğmelerini çözüyorum önlüğümün; top yapıyorum yağmur ıslağı çoraplarımı, dizimde sektiriyorum.

Susun, dinleyin, yenidünyalar fısıldıyor. Yayılan çamur kokusu yayıl. Bulut beyazı böcekler tırnaklarımı kemiriyor. Dışınızdan konuşmayın. Konuşmasanız. Sussanız. Hep.

"Yarabbi, bu çocuğun her tarafı Cehennem gibi yanıyor."

"Şöyle bir terlesin geçer, iyice ört üstünü, ört ört."

"Artık çok geç, soluk alması bile duaya bakıyor."

Ayaklarını görmeye dayanamıyorum kız, maymundan beter. Yoksa ben değiştiririm üstünü, n'olacak.

Çantamı sandığın üstüne fırlatıyorum, düğmelerini çözüyorum önlüğümün; top yapıyorum yağmur ıslağı çoraplarımı, dizimde sektiriyorum.

Dikiş Kutusu

"O geceden sonra, uykunda bir daha çığlık atmadın," demişti anneannem.

Haklı mıydı? O geceden sonra bir daha…

Gözlerimi aralıyorum.

Odanın duvarlarına anlamını bilmediğim sözcükler çarpıyor. Fatma Öğretmenim'in kesip yapıştırmadığı karton heceler. Siyah dolunayın ortasından yüzüme beyaz lekeler damlıyor.

Terliyorum.

Yavru ceylanlar hoplayıp zıplıyor tuzlu yastığımda. Daha çok terliyorum.

Buğulu gözlerini kapatmalıyım annelerinin. Bir an önce.

Geç kalmışım.

İki yorgan iğnesi kollarımda dolaşmaya başladı bile. Birinin ucunda yeşil iplik sallanıyor, diğerinin turuncu. Önce boynuma yürüyecekler, ordan çukur çeneme. En sonunda ağzıma koşturacaklar.

Annemin en sevdiği oyuncaklar onlar.

O geceden az önceydi.

"Bir daha uykunda 'baba' diye sayıklarsan," demişti, "dudaklarını dikerim."

Dikiş kutusunun kapağını kapatmalıyım öğretmenim.

Kedi

Parmaklarıyla çenemi tuttu, kaldırdı. Sıcacıktı eli, hem yumuşak. Tombul yanaklarının üstündeki gözlerini ilk defa görüyordum sanki. Demek hiç bu kadar yakın olmamıştım ona. Sol gözümün altındaki kırmızı üç çizgiye nasıl da şaşırmıştı.

Bu üçüncü soruşuydu.

"Söylesene evladım, n'oldu yüzüne böyle?"

Keşke bir matematik sorusu sorsaydı. Daha az sıkıcı olurdu o an.

"Kedi tırmaladı öğretmenim."

"Doktora gittiniz mi peki?"

Doktora mı? Annem onların hiçbir şey bilmediğini söylemişti bir keresinde.

"Hiç acımadı ki."

Üzerime yapışan otuz beş çift göz önünde, "Acıdı, hem de kanadı öğretmenim," diyebilir miydim?

"Acısın acımasın, ya kedi kuduzsa?"

"Değil öğretmenim."

Teyzem kuduz olsaydı bilirdim, di mi? O, yalnızca balkondan aşağı tükürenleri sevmiyor. Bir de tırnaklarını kesmeyi…

Gülümsedi, saçlarımı okşadı.

"Bir daha gördüğün her kediyle oynama," dedi. "Oynarsan da yüzünü korumayı unutma. Tamam mı haylaz?"

"Tamam öğretmenim."

Alfabe

Gençyazaralfabesi: ,.;,.;

Heyecanlıyazaralfabesi: !!!!!!

Doyumsuzyazaralfabesi: ??????

Tutukluyazaralfabesi: qxwäèš

Özcüyazaralfabesi: ğışçüö

Hesapçıyazaralfabesi: 0123456789

Şizofrenyazaralfabesi: ○♢□♪Δ

Dadaistyazaralfabesi: (AnHbMR]

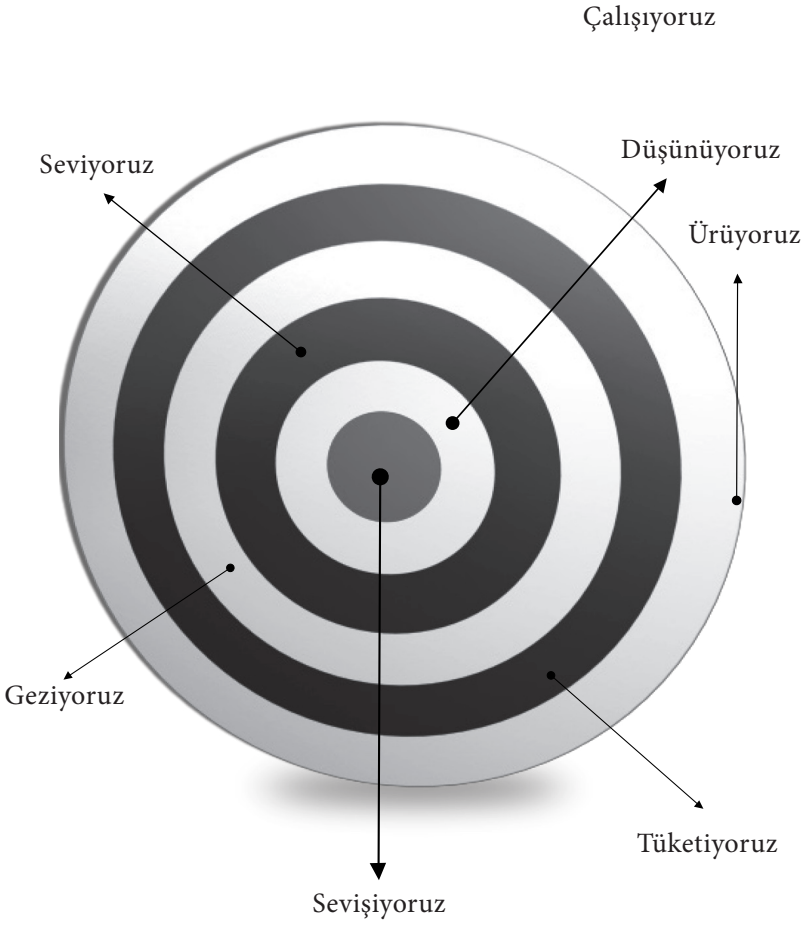
Sadeyazaralfabesi: +-÷×

Gevezeyazaralfabesi: “…” “…” “…” “…” “…” “…”

Cennetlikyazaralfabesi: az

Popüleryazaralfabesi: $€£¥

Mutluluk Halkaları

Özgür MeMeler

İlk gören kazanır. Kavgada ilk yumruğu vuran da, iddiada ilk lades diyen de.

Tren garında tanıştığımız MM'ye (tamtamına bir Marilyn Monroe ikizine) ilk göz koyan ben değildim. Demek ki geriye iki seçenek kalıyordu. Mert mi, Cenk mi?

O ikisi ortaokuldan beri arkadaş olduğuna göre, ilk hangisinin göz koyduğunun ne önemi vardı?

Yok muydu sahi?

Mert: En fırlamamız. Barın orta yerinde, MM'yi çemberin merkezine dönüştürmüş, dönüyor çevresinde. Pırpırpır.

"Acayip sıkıştım," diyor bir ara. İçgüdüsel.

"Gitme," diyorum. Sezgisel.

Cenk: En yakışıklımız. MM ile arasındaki yarıçap, göz açıp kapayıncaya silinmiş.

Mert dönüyor. E geçmiş olsun. Pim çoktan çekilmiş.

Sabaha karşı, dördümüz otele yollanıyoruz. İki+iki.

"Ya baksana," diyorum, "siz Cenk'le eski dost değil misiniz?"

"Öyleyiz," diyor.

"Eee birader, ne menem iştir bu böyle: MM'yi bizimle takılmaya sen ikna ettin, keyfini şimdi o çıkarıyor."

"Haklısın, n'apalım?"

Yıkıcı darbeyi indirmenin tam zamanıdır.

“Bu kadar da olmaz ama, yuh artık! Gözümüzün önünde nasıl yumuluyor MM’ye arkadaş!”

Kolunu boynuma doluyor.

“Otele bir gidelim, geberteceğim piç kurusunu!”

Güveniyorum ona. Kavun dilimler gibi doğrayacak.

,.

Benim şu kardeşim yok mu doymak bilmiyor Bütün gün zırıl zırıl ağlıyor Susturmak için annem ne bulsa eline veriyor Açgözlü öyle meraklı ki her şeyi ağzına götürüyor Isırıyor emiyor yalıyor Beğenirse yutuyor E sonra sabaha kadar midesi güvercinler gibi gurulduyor Allahındanbulasıcanın pisboğazı yüzünden ne virgülümüz kaldı evde ne noktamız

Arkadaşlarım artık yaş günümde bile gelmez oldular Haksız sayılmazlar hani Bir şey anlatıyorum aval aval yüzüme bakıyorlar E konuşsanıza diyorum Cümlen bitmiş miydi diye soruyorlar Ben onlara kızana kadar ağzımdan çıkanları tren gibi uzun mu uzun bir kelime sanıyorlarmış

Bu böyle devam etmez Virgülleri noktaları o çöp kutusundan geri almanın yolunu bulmalı

Bir öğlen bütün cankuşları dut ağacının dibine çağırdım Dedim ki Futbol topumla oynamak istiyorsanız mahallede ne kadar ünlem soru işareti var alayını toplayın getirin

Ertesi gün erkenden ellerinde torbalarla çuvallarla gelmişler İstediğimden fazlasıyla hem de Neler bulmuşlar neler Artılar eksiler çarpılar parantezler eşitler

Hepsini kocaman bir muhallebi kabına doldurdum oburun kucağına bıraktım Al canım kardeşim afiyetle ye

Sırıttım

Sırıttı

İki elini kabın içine öyle bir daldırdı ki düşman başına Ünlemlerin soru işaretlerinin noktalarını birer birer ısırıp yutmasın mı artanları da beşikten dışarı fırlatmasın mı Öteki işaretlerin ucundan koparıp yastığının altına koymasın mı

Fırlamanın önde gideni seni Demek cin olmadan adam çarpmaya kalkarsın ha

Yakalarsın bunu mavi tulumunun askısından soru işaretlerinden kalan çengellere tutturur çamaşırlığa asarsın Yalasın diye de eline noktasız ünlemlerin çubuklarını verirsin Yastığının altındakileri çıkarıp kulağına burnuna yapıştırırsın

Bas yaygarayı bas bas istediğin kadar yırt kendini İyi ama kimin umurunda Ne olsa annem de yok evde babam da

Belli o da farkına vardı bunun Baktım az sonra sakinleşti

Bir yandan burnunu çekiyor öte yandan ıkınıyor Mübarek sanki bitpazarında yaşıyor Virgüller patır patır düşerken onlarla birlikte meşeler de çıkıyor kaşıklar çatallar anahtarlar kalemler tokalar biberonlar arada noktalı virgüller Nihayet noktalar noktalar

İki parmağımla yerdekileri toplayıp annemin leğeninde klorağa yatırdım Artık bok kokusu çıkar mı çıkmaz mı Allah bilir O zamana kadar ne dediğimi anlayan bulunmayacakmış

İsteyen de kalmadı zaten

Sana Dönüşüm
(Pamuk Prenses'in Son Demleri)

Ağzını o kadar çok emdim ki dilin bana geçmiş. Senden izin alsaydım yine de geçer miydi? Yoksa uyanmanı mı beklemeliydim?

Şimdi ben senin bu pembe, pütürlü, sigara tadı dilinle n'aparım? İstediğim bu değildi bilesin.

Elâlemin ortasında düşeceğim halleri düşünsene. Bundan sonra nasıl açarım ağzımı? Anında anlarlar, basarlar kahkahayı. Etmedikleri kalmaz. Hani nerde senin o çokbilmiş dilin derler. Çıkar da yeni dilinin şöyle bir tadına bakalım. Derler onlar derler. İnsanın zayıf noktasını hele bir yakalamayagörsünler.

Benim dilim nereye kayboldu peki?

Dilinin altında bir şey kımıldıyor. Yok, o değil. Aynada dans eden bir tek senin dilin. Bulamıyorum. Sakın benim dilim de sana geçmiş olmasın? Bir uyan da anlarız.

Peki, memelerinden mi daha çok zevk alıyorum senin, ağzından mı?

Memelerini emerken memelerinden, ağzını emerken ağzından.

Allahtan sadece dilin geçmiş bana. Ya bir gün memelerin de geçerse, nerelere kaçarım? Nasıl taşırım ben onları? İnsan arasına çıkmasam, iyi. Çok daha iyi. Canım çektikçe emerim, okşar, sarılır, koklarım. Ama işe, meyhaneye gitmeye kalkarsam vay halime.

Yukarı mahallede bir Selma vardı, bilmezsin. Anasının karnında biraz daha beklese sırf meme doğacakmış, öyle bereketli. Kırkına bastığı gün, duraktan üç fırlamayı ayrı ayrı evine çağırmış. Kuşluk, öğlen, ikindi. Artık nasıl emzirdiyse, bu üçü ertesi gün durağa geldiğinde dizlerine kadar Selma'nın memeleri. Dudakları menekşe gibi morarmış. Başlarına gelenin farkında değiller, belli.

Yoldan geçerken durup kös kös bakan mı ararsın, sormadan pat diye yumulan mı, avuçlayanlar, Allah rızasıyla yalvaranlar, kaç yılın arkadaşıyız hiç mi hatırımız yok diye yerlere kapananlar.

Akşama doğru dank etmiş bunlara. Biri kalkmış egzoz borusuna dayamış ağzını, diğeri sustalıyla memeleri doğramaya yeltenmiş. Öteki taksiye atlamış, basmış gitmiş, daha da haber alan çıkmamış.

Aman aman vazgeçtim, memelerini emmem artık. Dilini de al geri.

Dilimi vermezsen, kabulüm.

Yine de senden bir öyküm olsun istiyorum ben. Denizin ortasından doğan dolunay gibi.

İmbatla yuvarlanan bir mart.

İçinde tombul serçeler uçuşsun.

Kumsala vurur vurmaz, balıklar kurtulsun.